

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

גם מאחורי הדברים
הקשים העוברים
עליך, אני יוסף
אורי צוקר

ישיבת 'עוד יוסף חי' שפעלה על קבר
יוסף פיתחה שפה רוחנית חדשה. בני
החבורה מעלים זכרונות וצופים קדימה,
אל תיקון חטא המכירה

להיתקע בעמוד הראשון בסידור
התוועדות עם הרב אשר פרקש

בכי של מנהיגים
עדה האוזר

רבי, אני לא בא אליך יותר!
מיכי יוספי

ש"ל לנפשך
שני בהן ימצא מרגוע
(מהקדמת חתניה)

אס"ח יזומי ניסא

ההרשמה
למבחן סוף זמן
חורף נמשכת
עד ט"ו בשבט!

להבין בדעת. להתחבר בלב.

כשחסידות נלמדת לעומק - היא נכנסת ללב.

- לימוד עצמאי במגוון מסלולים לבחירה:
- תניא לקוטי אמרים למתחילים א-ז
 - תניא לקוטי אמרים לממשיכים יח-לד
 - מאמרי אדמו"ר הזקן חוברת שניה
 - שער היחוד והאמונה פרקים א-ז
 - מאמרי הצמח צדק והרש"ב

תפארת שמשון

הרשמה דרך הנציגים בישיבות וכוללים או
דרך נדרים פלוס | מבחן שליש שני - סוף
זמן חורף במספר מוקדים ובאופן מקוון

סימניה להתקדמות הלימוד ושאלות חזרה ניתן לקבל במייל המערכת:
טלפון: 072-2219050 מייל: lladaat@gmail.com

זו לא

רפורמת חלב

זו הפקרת

אדמות

מולדת!

רפורמת החלב תגרום לסגירתן של מאות רפתות, לפגיעה אנושה ביישובים ולהפקרת מאות אלפי דונמים של אדמות מולדת על גבולות המדינה ובאזורים חיוניים לביטחוננו עליהם ישתלטו לאורך זמן גורמים עוינים

**ממשלת ימין לא מפקירה
אדמות מולדת!**

**חלב ישראלי מייצרים רק כאן
חזית החקלאים וההתיישבות בישראל**

ללכת עם האמת

לענייננו, הצער על אובדן כספם של אותם אנשים, שחלק מהם גם עסקו בתורה בהתמדה וברוגע בזכות הרווחים שהיה חולק איתם באמצעות המסחר שלו, לא הניח לו. החסיד נסע פעם שלישית לרבו, וכשנכנס לחדרו פנימה בכה לפניו במר נפשו על האסון הנורא שקרה לו במיתת הבהמות, וביותר על הפסד ממון אחרים שתחת ידו.

הפעם פצה הרבי את פיו ואמר לו: מה ביכולתי לעשות? סע אל הרבי מאיז'ביצא, אליו היית נוסע קודם לכן, והוא יושיעך. הפעם הנסיעה הייתה קשה עליו מאוד, עד שהחסיד חשב שאם היה מדובר רק באובדן הממון שלו היה מניח את כל ההון שירד לטמיון – העיקר לא לנסוע שוב לאיז'ביצא.... בסוגריים צריך להסביר שמדובר היה בחסיד אמת, וכיוון שהרגיש שדרכו של בעל מי השילוח אינה הולמת אותו, לא רצה לשוב אליו עוד. אבל כעת הוא כבר לא היה יכול לחזור בו, והוא החליט שעל אף שאין לו כל רצון לכך, בשל הדאגה שלו לממונם של אחרים שהיה מופקד בידו הוא ייסע לאיז'ביצא.

חברים יקרים, היום אני רוצה להתוודע איתכם על דמותו של הרבי מאיז'ביצא, בעל 'מי השילוח', שהוא אחד הספרים המופלאים בתורת החסידות שמלמד אותנו מהו לימוד זכות על עם ישראל גם בזמנים שהמלאכה הזו נראית מאתגרת. זה אחד הספרים שכדאי להכיר וללמוד ממנו, וכמוכן גם כן ליישם את הנלמד.

אתם יודעים, בדרך כלל הרבי יותר מפורסם מתלמידו, אבל לפעמים התלמיד יותר מפורסם מהרבי. לענייננו, למרות ששמו של בעל מי השילוח נודע בתפוצות ישראל, אפשר לומר שבמדיה מסוימת תלמידו רבי צדוק הכהן מלובלין התפרסם יותר. בבתי מדרש רבים ספריו החסידות הפכו בהם למטבע מהלכת, ספריו של רבי צדוק תופסים מקום של כבוד. ובאמת, עוד לפני שרבי צדוק הכיר אותו הוא היה כבר מגאוני פולין, מהעילויים הגדולים, ואחרי שהוא התוודע לרבי מאיז'ביצא ודרכו לתורת החסידות הוא נהפך לאיש אחר, כאשר עד סוף ימיו היה דבוק בו כחסיד אל רבו.

ישועה כפולה

כשהחסיד הגיע לפני הרבי ושח בפניו את דאגתו וצערו, שאל אותו הרבי האם מהיום והלאה הוא מתכוון לחזור לנסוע אליו כמקודם ולהמשיך להסתופף בצילו. אותו חסיד ענה לרבי באמת, כי הדרך שלו – של הרבי מאיז'ביצא, בעל מי השילוח – לא מצאה חן בעיניו, ולכן הוא כנראה לא יחזור לנסוע אליו. שאל אותו הרבי עוד: ומה תאמר אם תבוא לך ישועה על ידי? החסיד לשעבר השיב בפשטות: אני אומר שעשיתם לי כישוף... את כל זה, כאמור, סיפר רבי צדוק לגבאי שלו ששאל למה הוא התעניין באברך מסוים שביקר אצלו אם הוא למדן. בשלב הזה – סיפר רבי צדוק –

**שאל אותו הרבי עוד: ומה תאמר
אם תבוא לך ישועה על ידי?
החסיד לשעבר השיב בפשטות:
אני אומר שעשיתם לי כישוף...**

הרבי מאיז'ביצא התפעל מאוד ממידת האמת של אותו חסיד שלא הסתיר את מחשבותיו הפנימיות ולא רימה אותו, כאשר ענה שהוא לא מתכוון להמשיך לנסוע אליו, וגם אם הוא יושיע אותו מצרתו זה עדיין לא יגרום לו להתפעל מכוחו. הרבי הבין שכל כוונתו לשם שמים, והוא הבטיח לו שמהיום ואילך המגפה בבהמות שלו תיפסק. עוד הוא הבטיח לו שהונו יוכפל פי כמה וכמה, ולא רק זה – כנראה הרבי ידע גם את העובדה שהוא טרם נפקד בבנים – הוא הבטיח לו שייולד לו בן זכר שיגדל לתלמיד חכם גדול.

סיים ואמר רבי צדוק: זה האברך שהיה אצלי עכשיו, ולכן שאלתי אותו אם הוא למדן כדי להיווכח שהברכה של מורי הקדוש, הרבי מאיז'ביצא, התקיימה במלואה.

לחיים, חברים יקרים, זה סיפור על גדולתה של מידת האמת ועל מעלתן של מידות טובות. הוא מלמד עד כמה לפעמים אדם יכול לשאת הפסד אישי, אבל כשהדבר נוגע לממונם של אחרים הוא צריך לצאת מגדרו. כך, למרות שהחסיד כל כך לא רצה לשוב ולפגוש את רבו לשעבר, משמיים גלגלו שהוא יגיע אליו שוב, ובזכות הכנות והדבקות שלו במידת האמת הוא זכה לישועה הנפלאה. יהי רצון שנזכה להידבק בדרכי החסידות, ולחדש את ההיכרות עם בעל מי השילוח. לחיים לחיים.

בין ממוני לממון הזולת

והנה הסיפור שלפנינו: באחת ההזדמנויות בהן הייתה קבלת קהל אצל רבי צדוק, הגיע אברך צעיר והגיש 'קוויטל', פתק ובו בקשת ברכה. בתגובה, הרבי שאל אותו האם הוא למדן, כלומר: האם הוא תלמיד חכם העוסק בלימוד התורה. הגבאי שנכח שם התפלא מאוד. הוא הכיר היטב את שיגור ושיחו של הרבי, והוא לא נתקל קודם לכן בשאלה שכזו מצידו. אפילו את חסידיו ואנשי שלומו מעולם לא שאל הרבי משהו מהם אם הוא למדן, ובפרט שאותו אברך עליו אנחנו מספרים לא היה מהמגיעים בקביעות אל הרבי, אלא הוא הזדמן לשם באקראי בעלמא, יחד עם אחד מידידיו שעבר אצל רבי צדוק.

הדבר התמיה את הגבאי, ואחרי שהאברך הלך לדרכו הוא הרהיב עוז ושאל את רבי צדוק למה שינה ממנהגו ושאל את אותו אברך אם הוא למדן. אמר לו רבי צדוק: בוא ואספר לך, ומעשה שהיה כך היה.

אביו של אותו אברך – פתח רבי צדוק – היה מחסידיו של מורי הרב הקדוש מאיז'ביצא, ולפרנסתו היה סוחר בקר. בשלב מסוים הוא עזב את הרבי מאיז'ביצא והחל לנסוע לאדמו"ר אחר. פעם אחת התרחשה מגפת דבר בעדרו, ורבות מהבהמות שלו מתו באופן יוצא דופן. הוא בא לאדמו"ר החדש שלו והשיח את צערו, אך הרבי לא ענה לו מאומה. כשחזר לביתו, ראה שההפסד הולך וגדל והמגפה לא פסקה. הוא נסע שוב לרבו ושוב הרבי לא הגיב לו, וכך הוא חזר הביתה בפחי נפש כאשר הוא נאלץ לראות לנגד עיניו שכבר איבד את כל הונו.

צערו של החסיד היה גדול, ובעיקר בשל העובדה שגם ממון אחרים שהיה נתון אצלו בהלוואה עמד לרדת לטמיון. כיוון שהיה סוחר ממולח, היו אנשים שהשקיעו את הנדוניות שלהם אצלו על מנת שיתחלק איתם ברווחים העתידיים, והוא לא ידע את נפשו. אתם יודעים, לפעמים כאשר לאדם יש הפסד אישי, איכשהו, ככל שהדבר כואב הוא יכול להכיל אותו. אבל כשאחרים שנתנו בו אמון גם הם מפסידים, זה יותר כואב מכל דבר אחר.

19 יישובים חדשים בוי"ש אושרו בקבינט

סה"כ:

69

יישובים חדשים אושרו ביהודה ושומרון תוך 3 שנים

שיא כל הזמנים!

עדה האוזר

מטפלת רגשית ומנחת
סדנאות חסידות

אוסף חרפות

שומעים ודומעים, קוראים ומתרגשים, מהמפגש המרגש של יוסף אחיו.

ומה שמוסיף לפעילות הלב, זו דמותו האצילית של יוסף המתגלה במפגש הטעון הזה.

זה יכול היה להיות מפגש שכולו רווי ייסורי מצפון כואבים, התנצלויות אין סוף, הכאה על חטא וסבל נפשי כל יתואר של האחים שלא מסוגלים לעמוד מול יוסף אחרי מה שעוללו לו.

אבל יוסף, בגדלותו, דואג שהמפגש הזה ייראה אחרת לגמרי. דבר ראשון שהוא דואג לו, זה להסיר דאגה מליבם של אחיו. שוב ושוב הוא מנסה לשכנע אותם שזה כלל לא הם שעשו את המעשה, אלא זו ידו הרחומה של הבורא, ידה של ההשגחה שמשגיחה עליהם מלמעלה. יוסף הצדיק, לא רק שאינו כועס, לא רק שאינו עסוק בצערו שלו, אלא כל כולו מכוון לצערם של אחיו. כשר' נחמן מתאר את מהותו של מנהיג אמיתי, הוא אומר: "מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות מנהיג... וזהו עקר הרחמנות, לרחם על ישראל עם קדוש, להוציאם מהמשאוי הכבד של עוונות".

מנהיג אמיתי הוא מי שמרחם, מי שליבו כל כך רגיש בליבם של אחרים, שליבו כל כך חי, שכל נגיעה קלה בליבו מעוררת אותו לבכי. כמה פעמים בוכה יוסף, כמה התורה מדגישה לנו שהוא בוכה ובוכה, כמה זה חשוב לתורה לספר לנו על כך.

אבל הרחמים האמיתיים, אומר ר' נחמן, הם להרגיש כמה קשה וכבד לזולת לשאת את משא העוונות. זה להרגיש את גודל הצער שיש לו מרוב ייסורי המצפון שהוא נושא על גבו, מרוב החרטות שחורטים עצבות וכבדות בנפשו.

ויוסף, המנהיג הגדול, מיד מבין, מיד רואה, מיד מרגיש את כובד משא העוון שאחיו נושאים על גבם, וברחמנותו הרבה הוא עוזר להם להסיר מעליהם את גודל המשא.

"אסף אלקים את חרפתי", מהותו של יוסף המתגלה בשמו היא לאסוף חרפות. לתת כוח לאחרים לאסוף ולהתמודד עם חרפות הנפש, עם כאבים הצרובים בנפש. לאסוף את הכאב ולצמוח מתוכו. ואז יכולה להגיע מהותו השניה: "יוסף ה' לי בן אחר", אחרי אספת החרפות, תגיעה הוספה של טוב, תבוא גדילה חדשה, ייפתח שפע.

לכן ילווה ארונו של יוסף את עם העבדים היוצא ממצרים. דמותו של אוסף החרפות תאסוף גם את חרפת העבדות. לכן לא יכול היה משה רבינו לצאת ממצרים, עד שלא לקח איתו את ארונו של יוסף, כי ידע שעם העבדים זקוק לליווי צמוד כל הדרך במדבר, ליווי שייתן להם רחמים של מנהיג המבין אל ליבם ואל כאבם, ושוכל להקל מהם את עול המשא. רק ליווי של יוסף יוכל להוליך אותם אל גדולתם, גדולה שתוסיף בתוכם. בן אחר, שתוליד מתוכם עם של חירות, עוצמה חדשה.

hauser110@gmail.com

ישיבת תיכונת מיסודו של
חבר עדין אבן ישראל שטיינר ע"ה

הורים יקרים! אנו מתכבדים להזמין אתכם

לערב הכרות

להורי התלמידים העולים
לכיתה ז' ולכיתה ט'

ביום ג' • י"ז טבת

19.30 • 6.01.26

בישיבת שפע

יום פתוח

לתלמידי כיתה ו'

ביום ג' • כ"ד טבת

14:00-16:00 • 13.01.26

בישיבת שפע

לקבוצת
הוויטסאפ
של שפע

לפרטים והרשמה

ישיבת שפע, אפשטיין 5 ירושלים

yeshivatshefa.org.il

shefa.makor@gmail.com

02-5794457

הדרך שלך להצלחה!

אולפנת חורב תורה עם דרך ארץ

לקראת הרישום לשנה"ל תשפ"ז

ערב היכרות עם ההורים

בשעה	י"א בטבת	יום
20:00	(31.12.25)	רביעי

יום פתוח לתלמידות העולות ל-ז'

בין השעות	ח"י בטבת	יום
15:00-18:00	(7.1.26)	רביעי

ישיבת חורב תורה עם דרך ארץ

לקראת הרישום לשנה"ל תשפ"ז

ערב היכרות עם ההורים

בשעה	ט' בטבת	יום
20:00	(29.12.25)	שני

יום פתוח לתלמידים

בשעה	כ"ו בטבת	יום
14:00	(15.1.26)	חמישי

להרשמה לאולפנא:

02-5600700 | ULPENAT-HOREV.CO.IL

להרשמה לישיבה:

02-5600999 | HOREV.CO.IL

צועדים בדרך כבר 90 שנה

בתי ספר יסודיים △ ישיבה △ אולפנא

מה המצב?

ולשלומו של אבא ומתייחס במיוחד לבנימין. אחר-כך הם יושבים לסעודה, כשהמשנה למלך מושיב אותם באופן מפתיע לפי גודל למרות שהוא לא אמור להכיר אותם עד כדי כך, נותן להם מתנות, ובסיום הארוחה שולח אותם חזרה הביתה.

ישתבח שמו. הם יכולים לנשום לרווחה. האירוע מאחוריהם. אז זהו שלא.

הם לא מספיקים להתרחק הרבה כשהמונה על הבית משיג אותם ומאשים אותם בלא פחות מגניבת גביע הכסף האישי של המשנה למלך. כל-כך ברור להם שהם לא גנבו שהם מוכנים להצהיר שבמידה והגביע אצלם האיש שהגביע ימצא בידו ימות וכל השאר יהיו עבדים למשנה למלך. הממונה על הבית מסכים שכך היה ראוי, אבל מציע הצעה נגדית מרוככת – מי שהגביע אצלו נשאר עבד במצרים והשאר משוחררים. עכשיו מתחיל החיפוש. שק אחרי שק נפתח בלי תוצאות, זה נראה שהם משוחררים, נשאר רק השק של בנימין. הממונה על הבית פותח אותו והגביע נמצא שם ממש בפתח השק.

איזה שבר! החופש היה במרחק נגיעה והמציאות התרסקה להם בפנים. הם קורעים את הבגדים וחוזרים חזרה למצרים. המשנה למלך

עוד נמצא שם והם שוב נופלים לפניו על הרצפה. הוא דורש הסברים שאין להם, ויהודה מודיע שהם כולם נשארים עבדים עם בנימין. המשנה למלך לא מעוניין, הוא שולח את כולם חזרה לאבא, אבל משאיר את בנימין אצלו. מה שנשאר ליהודה הוא רק לגשת ולנסות לשנות את ההחלטה.

המצב אף פעם לא היה כל-כך גרוע כמו הרגע הזה.

ואז. בשניה אחת הכל מתהפך.

“אני יוסף”.

המסך עולה ומסתבר שבעצם הכל היה בסדר כל הזמן. המשנה למלך הרשע שניסה להפליל אותם? זה יוסף, אח שלהם. עכשיו הם יכולים להסתכל אחורה ולראות איך לאורך הדרך כל נקודות השבר והקשיים היו מושגחים לחלוטין. אף פעם לא היה באמת רע, זה רק היה נראה ככה.

עכשיו תחשבו עלינו.

תחשבו על כל הקשיים הכלליים והפרטיים. על כל הרגעים שהיינו בטוחים שהמצב גרוע ממש, שאולי אפילו לא יכול להיות יותר גרוע. מה היה קורה אם פתאום מישוהו היה אומר לנו: “אני יוסף”? ברגע אחד היינו רואים איך הכל היה רק הדמיון שלנו, כמה שהמציאות האמיתית הייתה מושגחת לגמרי, ומי שהוביל את כל הסיפור זה מי שהכי הכי אוהב אותנו.

בגאולה הקרובה ה' יתברך ירים את המסך ונזכה לראות את זה. אבל בינתיים נשאר לנו להאמין שגם אם אנחנו לא רואים, מאחורי הכל יש מי שאומר לנו כל הזמן:

“אני יוסף”.

המצב אף פעם לא היה כל-כך גרוע כמו הרגע הזה.

כבר שנתיים יש רעב בארץ. בהתחלה הם הסתדרו, היה להם מספיק אוכל, אבל בסוף גם הם נאלצו, כמו כולם, לרדת למצרים כדי לקנות אוכל. זה לא אמור להיות מורכב מדי, המון אנשים עושים את זה, מגיעים למצרים, קונים אוכל וחוזרים הביתה.

לא במקרה שלהם. באופן לא מוסבר הם מוזמנים לפגישה רשמית עם המשנה למלך, האיש השני בממלכה וכנראה גם בעולם כולו. כבר מההתחלה הכיוון לא משהו, עם מיני-חקירה והאשמה ישירה בריגול. די מהר הם נדרשים להגן על עצמם ולהציג תמונת מצב משפחתית אמירה: אנחנו שנים עשר אחים, רק שאח אחד איננו ולא יודעים איפה הוא והשני בבית עם אבא. הסיפור לא משכנע מספיק, והם נדרשים לספק הוכחות – המשנה למלך דורש מהם להביא את בנימין כראיה וראית לסיפור שלהם. בעצם הוא רוצה שכולם יישארו במאסר, ונציג אחד ילך להביא את בנימין. בתור ספתח חביב הם מושלכים לכלא לשלושה ימים. ביום השלישי יש למשנה למלך הצעה נדיבה: הוא לוקח את שמעון כבן ערובה, ומשחרר את כולם להביא אוכל הביתה ולחזור עם בנימין.

בדרך חזור אחד מהם פותח את השק עם התבואה כדי להאכיל את החמור, ומוצא את הכסף שלו חזרה בשק. תיאורטית זה תמיד נחמד לקבל כסף, אבל בסיטואציה הנורכחית זה מריח כמו מישוהו שמנסה להפליל אותם. כשהם מגיעים הביתה כולם פותחים את השקים ומגלים גם הם את הכסף בשקים, זה כבר ממש מלחיץ.

עכשיו הם מספרים את הסיפור לאבא, עם הדרישה הלא-

מתפשרת של המשנה למלך לראות את בנימין ולאמת את הגרסה שלהם. התשובה של יעקב נחרצת – לא! רק כשהאוכל נגמר, ויהודה לוקח על עצמו ערכות מלאה לבנימין, יעקב מוכן לשלוח אותם. הוא שולח איתם את הכסף שחזר עם כסף חדש לקניה נוספת, וגם מוסיף מנחה למשנה למלך.

הם מגיעים למצרים בחשש גדול, ומוזמנים לבית של המשנה למלך, מה שרק מעצים את החשש מתרגיל שמישהו עושה להם. תרחיש בו הם נאשמים בגניבת הכסף ומוצאים את עצמם עבדים במצרים הוא לא מופרך בכלל. ולכן עוד בפתח הבית הם מסבירים לאיש הממונה על הבית שאין להם מושג איך הכסף הגיע אליהם, אבל בכל מקרה הם הביאו אותו בחזרה. הממונה על הבית דווקא נינוח מאוד ושולל את החששות שלהם. הוא מסביר להם שהכסף הוא מתנה שאלוקים נתן להם ושאינו להם מה לדאוג, הוא גם מוציא אליהם את שמעון ונותן להם מים לרחוץ את הרגלים ואוכל לחמורים, ולסיימת מסתבר שהם מוזמנים לארוחת צוהריים פרטית עם המשנה למלך.

כשהמשנה למלך מגיע הם משתחווים ומגישים לו את המנחה, כשהפעם האינטראקציה דווקא נעימה מאוד. הוא שואל אותם לשלומם

ההרשמה
לכיתה ט'
נפתחה

עלי

מקום אגודת לבן

ישיבת בני עקיבא

עדב הכרות להורים ותלמידים
דאשון ט"ו בטבת (4.1.26)
19:00-22:00

ימי דאיונות ובחינות
דאשון כ"ב בטבת (11.1.26) 11:00-15:00
חמישי כ"ו בטבת (15.1.26) 11:00-15:00

<< להעמיק בלימוד ולחיות תורה

<< לברר ולבנות אישיות

<< להנהיג עם הכוח שבך

והכי חשוב -
צוות חינכי שמדבר אליך

מצוינות מדעית ורמה לימודית גבוהה

פנימיה שמרגישה אותך

חוכנית סביבתית עשירה

מסלולי לימוד בקודש

רחמנות עליך, ריבונו של עולם

הרחוק מאור פני המלך בתכלית ההרחק. כי העולם הזה הוא תכלית הקלפות הגסות כו'.

ובפרט כשיזכור על כל מעשיו ודבוריו ומחשבותיו מיום היותו אשר לא טובים המה, ו"מלך אסור ברהטים" - ברהיטי מוקא [=במרוצת המחשבות שבמות]. כי "יעקב הקל נחלתו", וקמשל המושך בקבל וכו', והוא סוד גלות השכינה.

ועל זה נאמר: "וישב אל ה' וירחמהו", לעורר רחמים רבים על שם ה' השוכן אִתָּנוּ, כְּדַקְתִּיב: "השוכן אִתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאָתָם". איך עושים את המצוות לשמה? מעוררים רחמים.

מה הכוונה? הרבה פעמים נדמה לנו שהרצון לעשות דברים לשמה הוא גאוה כביכול. איך אפשר לנקות את הלב מכל רבב? איך אפשר להיות צינור נקי שכל רצונו הוא בלתי לה' לבדו?

אבל בעל התניא אומר הפוך על הפוך. הדרך לעשות לשמה היא לא על ידי נקיות מוחלטת או מעלות עליונות. להפך, היא על ידי התעוררות רחמים על השכינה.

הבייתה!

יש בכך ובי ובכולנו ניצוץ אלוקות שמחיה אותנו. נקודה שכולה קודש, כולה אינסוף. אלוקות! והיא זו שניתנה בנו עם לידתנו, היא זו שמחיה אותנו בכל בוקר מחדש ובכל רגע ורגע ביום. והנקודה הזו תמיד איתנו, איך שאנחנו, בהצלחות ובכישלונות, במעשים הטהורים ובכל ההחטאות. היא איתנו תמיד, מחיה בכל רגע. איזה רחמים על הנקודה המסכנה הזו שצריכה לעבור איתנו את כל מה שאנחנו מעבירים אותה... רחמנות.

אומר בעל התניא, מה התפקיד שלך? לשוב אל ה'. להשיב את הנקודה הקדושה הזו, שהייתה אצל המלך בעצמו, חזרה מעלה מעלה. לזכור שיש בתוכנו נקודה כזו, ולפעול איתה בהתאם. לרחם עליה. הרי כל כך לא מתאים לה לעשות דברים לא טובים. לצער, ולהצטער, ולפגוע, ולדבר לשון הרע, ולזלזל ולהתעצל... כולה קודש. אז מה נעשה? נרחם עליה.

הרחמים הללו עוזרים לנו ללמוד תורה ולקיים מצוות באמת לכבוד ה'. לא כי אנחנו כאלה מדהימים, ולא כי אנחנו כאלה צדיקים, אלא דווקא כי אנחנו 'זוכים' לבקר לא פעם מתחת לעשרה טפחים. דווקא כי אנחנו מכירים מציאות של גלות בנפש, דווקא כי הכל עוד לא שלם - "ישוב אל ה' וירחמהו". לעשות כדי להשיב. לעשות כדי לרחם. לעשות כדי לגלות. זה לשמה!

אנחנו בשבוע של עשירי בטבת. תחילת המצור. המצור הכי גדול זה שהשכינה בגלות. המצור על ירושלים מתחיל במצור על השכינה, על ההתגלות שלה בעולם, כמו שמוזכר כאן בתניא "מלך אסור ברהטים". הניצוץ האלוקי אסור בתוך המחשבות שלנו, בתוך הנפילות שלנו, בתוך הכישלונות שלנו. ואדם קטן - כמו האדם הגדול - הוא העולם. ותחילת המצור הוא הצער על בית יעקב, על עם ישראל, שכשהוא יורד למטה, השכינה גולה איתו. כל אחד ואחד מאיתנו, כשהוא רחוק, ה' איתו. איפה שהוא. לא עזב ולא יעזוב... איזה צער, ואיזה חיבוק.

והנה, דווקא מכאן, מהמקום הכי נמוך, מההבנה שיש כזה צער וכזה מרחק, נעשה היפוך. כך נזכה לעשות את הדברים לשמה. לרצות לשמח את ה', לרצות לעשות מעשים של קודש שיהיו מאירים ומתאימים לניצוץ האלוקי, לשכינה המרוחקת, למלך שעודנו אסור ברהטים. כל מעשה של קרבה, כל מצווה שנעשית בשבילו יתברך, כל לימוד שנעשה בשביל השכינה, בשביל הניצוץ שהשתלשל מעולמות עליונים, כל תפילה עליו-עלינו שנזכה להאיר מחדש מאורה של השכינה - מגלים את כבוד ה', ומחזירים אותו ואותנו, עוד קצת, הבייתה.

(לע"נ גבריאל אברהם
בן רחל אזרד)

מכירים את שיח ה'הכל אינטרסים'? כל מי שעוזר זה כי יש לו אינטרס, וכל מי שרוצה לעשות טוב זה כי יש לו אינטרס. בעצם, הכל זה אגו, וגם מי שרוצה לעשות חסד - לעצמו הוא עושה...
יצא לי לשמוע מישהי ידועה בתחומה מדברת על כך ארוכות. גם קשר זוגי הוא אינטרס, וגם הורים לילדיהם, ובטח מי שרוצה למכור מוצר, או לעשות את השליחות שלו, הכל זה בעצם תחפושות שונות לאותו האגו שרוצה להרגיש נעלה.

לקח לי זמן לזהות מה הדבר שגורם לי לחוסר נוחות, להרגשה שמשוהו כאן לא מתיישב עם תורת ישראל כפי שאני מכירה אותה, אבל בסוף הבנתי.

יש לנו בתורה 'מתוך שלא לשמה בא לשמה' אבל בסוף - היעד הוא לשמה. אנחנו לא מוותרים על האמונה שאפשר וראוי לאדם לנקות את הצינור שלו, לכוון את הלב שלו, למסור את הרצונות - ולעשות באמת לכבוד ה'. באמת. לכבוד. ה'. ובכן, האם זה אפשרי?

בתניא חוזר שוב ושוב הרצון לעשות לשמה. אם זה על ידי החזרה על מחשבה מסוימת, ואם זה על ידי התעוררות הלב, אבל הנחת המוצא היא שזה ודאי אפשרי. לשם צריך לשאוף.

וכך הוא אומר (פרק מה):
עוד יש דרך? אשר לפני איש לעסק בתורה ומצוות לשמן, על ידי מדתו של יעקב אבינו עליו השלום, שהיא מדת הרחמים, לעורר במחשבתו תחלה רחמים רבים לפני ה' על ניצוץ אלהות המחיה נפשו, אשר ירד ממקורו חיי החיים אין סוף ברוך הוא הממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכלא קמיה פלא חשיב, ונתלבש במשכא דחויא [=עור הנחש, כינוי לגוף האדם]

השבוע במעיינותיך

ערבים פתוחים לקהל הרחב

בית מדרש ירושלמי
"רגע לפני שקיעה" - שיח ולימוד לפרשת ויחי • שולי אביטבול
"לחצות את ים האש" • תהילה קץ
מדרשת מעיינותיך ירושלים | שני • 19:00

בית מדרש בנפר
יוצרות חזון אישי - סדנא • חני בסטומצקי
שיעור תניא • מתילדה חיות
מדרשת מעיינותיך כפר חב"ד | שלישי • 19:30

נביעה בית מדרש לנערות
"מה? לעשות!" • הרב יואל בייטש
התוועדות ליל שישי • תהילה קץ
מדרשת מעיינותיך ירושלים | חמישי • 17:00

ימים פתוחים
לקראת תשפ"ז
לפרטים והרשמה ← 054-9210131

מעיינותיך

ליקוטי מוהר"ן?
איך לומדים את הספר הזה?

מכירת
ספרי רבנו
במקום

ערכות עזרי
לימוד ליקו"מ
יחולקו במתנה
לבאי הכנס

כנס בנושא

לימוד ליקוטי מוהר"ן בעיון

והילולא לרבי נתן מברסלב זיע"א!

יום שני, ט' טבת | ישיבת 'זמרת הארץ' יוני נתניהו 1, קרית ארבע

14:30 תפילת מנחה

15:00 כללים ועצות ללימוד בעיון - הרב דן לוינזון, ראש הישיבה

16:00 ח"י כללים: מאיפה זה מגיע? מקורות והסברים - ר' יהושע קליין, 'לטייל בתורתו'

17:00 פאנל מיוחד בנושא: "איך הליקו"מ משפיע על חיי היומיום שלי?"

בהשתתפות הרב יגאל שנדורפי, ר' ישי פרידמן ור' חיליק פרנק

18:45 לימוד ליקו"מ 'הלכה-למעשה' בחבורות בליווי רבני הישיבה

20:00 תפילת ערבית

20:30 התוועדות, סעודה וריקודים

לכבוד רבי נתן בהשתתפות ר' דוד דגן

055-9945135

הכנס ללא תשלום
חובה רישום מראש!
נא אשרו הגעה במסרון
(רשמו שם הבחור + ושם הישיבה)

"הנני" - חייו ומורשתו של הרב דרוקמן

לרגל יציאתו של סרט חדש על הרב חיים דרוקמן זצ"ל, האנשים שהיו קרובים אליו וממשיכים את דרכו מספרים על דמותו כמנהיג, מחנך, איש תורה ומורה הוראה שלימד את כולנו להתייבב לכל משימה ולומר "הנני".

הנוער מייצר קשר עמוק ואמיתי איתם. אפשר לראות את זה בסיפור שסיפר דני הירשברג, המזכ"ל לשעבר, שפעם באחת המשלחות של בני עקיבא לפולין הרב הסתובב עם חולצת תנועה, וכשהוצע לו בשבת להיות עם בגדי רב ולא עם חולצת תנועה, הוא אמר שבשום פנים ואופן הוא לא יוריד את חולצת התנועה. האמון הזה בא לידי ביטוי גם בתהליכי קבלת החלטות. "האמון של הרב דרוקמן בנוער בא לידי ביטוי באמירה כמעט קבועה שלו - מה אומרים בני הנוער. זה היה במפגשים עם קומונריות, זה היה בדיונים רוחניים והלכתיים בנוגע לסוגיות עומק בתנועה, והרב רצה לשמוע את הנוער כדי להבין איפה הנוער נמצא ומתוך המבט הזה גם להכריע את ההכרעות, זה היה אפילו בבחירת שם השבט החדש - מה חושב הנוער?"

תורת חיים

לצד העשייה החינוכית, הרב דרוקמן היה גם מנהיג ציבורי שראה בתורה כוח שפועל במרחב הכללי, לא רק בבית המדרש. "אחד הדברים המדהימים שראיתי אצל הרב דרוקמן זה שהוא לא הבחין בין תורה שנלמדת בשיעור בבית המדרש לבין תורה שמופצת לכלל ישראל בדרך של מפגש, בדרך של שיח, בדרך של התמודדות עם צמתים של חילוקי דעות, הכל מתוך אהבת ישראל והכל מתוך אחדות", מסביר אלחנן גלט.

גם המחזיר האישי לא עמד במרכז. "הרב דרוקמן ביטל באופן מוחלט את המחשבה על התנאים שלו ועל הנוחות שלו, והוא היה כל כולו כלל ישראל, יום וליילה".

הנני - והאחריות שנשארה

לדבריו, הצפייה אינה מסתיימת בגעגוע בלבד. "חניך או מנחה שצופה בסרט יכול לצאת עם געגוע לדמות, אבל בעיקר עם געגוע לעצמו להיות עוד יותר אדם שאומר וגם מתכוון למילים - בלב אמיץ ובעזרה עלה נעלה".

הגעגוע האישי פוגש בסיום גם את הממד האנושי ביותר. "אבל היה לו איזה כוח מיוחד של אמונה, ושל רוגע, ושל נחת, שזה מאוד מאוד חסר, וגם את הקול של האחדות והשלום", מסכמת ברוריה בינפלד. "שכולנו אחים", וגם אם אנחנו לא מסכימים, אנחנו אחים".

הרב חיים דרוקמן זצ"ל איננו עמנו עוד, אך דרכו ממשיכה ללכת - בשיבה, בכיתה, בסניף, ובכל מקום שבו בוחרים לומר הנני, לא כסיסמה, אלא כדרך חיים.

להימנע מהפיכת הרב לדמות מיתית ומרוחקת. להיפך - הוא מוצג כאדם. כזה שפוגש אנשים, מקשיב, מתעכב, שואל. לא רק ברגעים גדולים, אלא דווקא בפרטים הקטנים.

כך מתארת זאת בתו, הרבנית ברוריה בינפלד, מזווית אישית וביתית: "אבא באמת ראה כל אחד, וגם התייחס לכל בן אדם בכבוד ודיבר עם כל אחד עם המון המון מתיקות והקשבה ותשומת לב, והיה לו מאוד חשוב שאנשים שבאים אלינו לליל הסדר יבואו לאכול ארוחת צהריים כי אוכלים רק מאוחר, שהם יהיו שבעים".

הרגישות הזו לא הייתה חריגה, אלא שגרה. בבית, כמו בציבור, הרב דרוקמן ראה בכל אדם עולם מלא. "במידה מסוימת זה נכון שאבא ראה גם אותנו וגם את כל עם ישראל כילדיו וכבניו, והיינו חלק מאותו מעגל, אז מצד מסוים הייתה לנו קדימות, ומצד אחר דווקא הוא התייחס אלינו כמו אל עצמו".

האבהות, כך מתברר, לא עמדה בניגוד לשליחות הציבורית - אלא הייתה חלק ממנה.

חינוך באמונה

אם יש מילה אחת שחוזרת שוב ושוב בעדויות על הרב דרוקמן, זוהי המילה אמן. אמן בנוער, אמן בתלמידים, אמן בכוחות שעדיין לא הבשילו.

יגאל קליין מתאר קשר עמוק ובלתי אמצעי עם בני הנוער, כזה שלא נשען על סמכות אלא על הזדהות. "מי שעד כדי כך נטוע בתוך בני

אמש (חמישי) הוקרן לראשונה הסרט התייעודי על הרב חיים דרוקמן זצ"ל, באירוע מיוחד שנערך בבנייני האומה בירושלים, בהשתתפות בני משפחתו, תלמידיו, אנשי ציבור, אנשי חינוך וציבור רחב שביקש לשוב ולהיפגש עם דמותו של אחד ממנהיגי הציונות הדתית בדור האחרון.

הסרט, בבימויו של יואב אליצור, נוצר לאחר עבודה ממושכת שנפרשה על פני חודשים ארוכים, וכולל חומרי ארכיון, קטעי וידאו נדירים שלא שודרו מעולם ועדויות של מי שליוו את הרב דרוקמן לאורך עשרות שנים. לא מדובר רק בסרט ביוגרפי, אלא בניסיון לשרטט דרך - דרך של תורה, ציונות, חינוך ואחריות לאומית, שלא הסתיימה עם לכתו אלא ממשיכה לפעום דרך תלמידיו, מוסדות שהקים ודורות שצמחו לאורה.

לרגל הקרנת הבכורה שוחחנו עם שלושה מאלו שהיו קרובים אליו ביותר - אלחנן גלט, מנכ"ל מרכז ישיבות ואולפנות בני עקיבא, יגאל קליין, מזכ"ל תנועת הנוער בני עקיבא, וברוריה בינפלד, בתו של הרב - כדי לשמוע כיצד נראית דמותו בעיני מי שליוו אותו מקרוב, וכיצד דרכו ממשיכה לפעום גם היום.

דרך של ישיבות

הרב דרוקמן לא ראה את עצמו כמי שממלא תפקיד בלבד. כבר משנותיו הראשונות בארץ, לאחר שעלה כנער צעיר, התבהרה אצלו תחושת שליחות עמוקה - חינוך אינו מקצוע, אלא ייעוד. לא תחנת מעבר, אלא דרך חיים. הסרט מלווה את התחנות המרכזיות במסעו - מהחיבור לתנועת בני עקיבא, דרך הקמת מוסדות חינוך וישיבות, ועד הפיכתו לאחד הקולות הבולטים של הציונות הדתית בישראל.

בעיני אלחנן גלט, תלמידו ומי שעומד כיום בראש מרכז ישיבות ואולפנות בני עקיבא, נקודת המוצא להבנת דרכו של הרב ברורה מאוד. "הרב דרוקמן כתלמיד מובהק של הרב צבי יהודה האמין אמונה מלאה בתהליך גאולת ישראל ושיבתו לארצו ולמדינתו. גם כשהוא ראה פערים, כשהוא ראה קשיים בדרך, הוא האמין באופן מלא שזה חלק מהתהליך והוא חתן אותו בעיניים חיוביות, באהבת ישראל ובאופטימיות."

זו לא הייתה אמונה תיאורטית בלבד. הרב דרוקמן בחר להיות שותף פעיל בעיצוב המציאות - בקבלת החלטות, בהתמודדות עם מחלוקות ובהובלת תהליכים ציבוריים - מתוך תחושת אחריות עמוקה לכלל ישראל.

לראות אדם

אחת הבחירות הבולטות של הסרט היא

שיר: חבק למו: הסבר הפיץ הדבק: הוטן: קבע בחתונת: פתח שעור: וגם את!

קמפיין ההדתה והמרד הקדוש

איתי אסמן

חזרה לשורשים בעקבות המלחמה, וכך היא כותבת לו "מאז מה שקרה אני חושבת שאנו חייבים לעצמנו תשובות יותר טובות ומשכנעות. בקשר ליהדות אני מרגישה כבר המון זמן שמישהו ויתר בשמי בלי לשאול אותי על האוצר הבלום הזה של יהדות ואמונה וזה מצער אותי נורא. לא יודעת אם אתה עצמך אדם מאמין, ואם יורד לסוף דעתי, פשוט מתגעגעת למשהו שכאילו היה שלי וצריך היה להיות לי".

התיאור שלה זהו תיאור של דור שלם, דור של נשמות צמאות, יהודים שמתגעגעים למשהו ששייך להם אבל הם מעולם לא למדו עליו, כי מישוהו במערכת החינוך החליט שזה נקרא 'הדתה'. אך אותה האשמה מטורללת

הובילה למצוקה זהותית של יהודים רבים בעם ישראל, מדובר בפשע היסטורי, לא פחות. אך התורה "לא תשכח מפי זרעו", כי היא כתובה על קלף נשמתנו. ועכשיו, בעת הקץ ותחיית הקדוש היהודים יתבעו את מה שנלקח מהם, את מה שחמסו מהם כל מיני בעלי אינטרסים ואג'נדות. מתעורר כאן מרד קדוש שלא מגיע מהרבנים או מארגונים דתיים, אלא מהמגזר החילוני והמסורתי - הם מורדים בכפירה ובבורות, הם מתחברים מחדש לנשמתם וזהותם בבחירה חופשית. והם לא מתנצלים כמו דתיים מסויימים, יש להם עזות דקדושה אותה הם למדו מהחילונים. הם רוצים כאן מדינה יהודית, מדינה שמחוברת למסורת, בתי ספר עם

תיקון החורבן מתחיל מלימוד המורשת

דוכני תפילין, מסעדות כשרות ותרבות של קודש עם הרבה שיעורי תורה. עד שמערכת החינוך המקולקלת תחדול ממעשיה הרעים, אנחנו נצטרך להרוות את הצמא של אותם יהודים בשיעורי תורה שנפתח בשכונה, בבית הכנסת, במקום העבודה והמילואים. אין כאן הדתה אלא מענה לצורך נשמתו שקיים אצל כל יהודי. אין צורך להתנצל על זה, אלא להיות מאושרים לקחת חלק.

asmanitai@gmail.com

השימוש המוגזם של ארגוני השמאל הרדיקלי והתקשורת במושג 'הדתה' מטעה מאוד. כשהם משתמשים במושג הזה הם מתכוונים לומר שיש כפייה דתית לחילונים במערכת החינוך ובצבא. אך מי שיסתובב במערכת החינוך החילונית - ממלכתית יראה שלא רק שאין שם הדתה, יש שם בורות מוחלטת בכל הנוגע ליהדות, ובעיקר סביב חגי ישראל ומעגל השנה. במערכת החינוך כמעט ולא לומדים מדוע חוגגים את חנוכה, ומהו טו' בשבט, גם לא מכירים את הסיפור של פורים ומגילת אסתר, וכמובן שאין להם שום מושג מהו צום עשרה בטבת ולמה יש כמה צומות על חורבן בית המקדש. אותם ארגונים השתמשו במניפולציה שנקראת "כפייה דתית" כדי שלא ילמדו שום דבר

שקשור ליהדות (פלורליזם לא בבית ספרנו), ממש "להשיחם תורתך" של אנטיוכוס הרשע. רק במקום לעשות זאת על ידי חוק שאסור ללמד תורה, הם עשו דמוניזציה ליהדות ולדתיים, הציגו אותם בצורה חשוכה ומפלצתית (כמובן בשקרים גמורים וחצאי אמיתות) ומי שסובל הכי הרבה אלו בני הנוער שנשארים מנותקי זהות. אי ידיעת היהדות היא לא בעיה שולית, אלא בעיה מהותית. עם שלא יודע מי הוא ומאיפה הוא בא, גם לא יודע לאן הוא הולך, כאמירתו המפורסת של יגאל אלון (במערכת החינוך גם עליו כבר לא לומדים).

עם בלי זהות לא יכול לנצח במלחמה כי חלק מהמלחמה היא צדקת הדרך, חיבור לאוצרות הרוח, המוטיבציה מגיעה מהמורשת ולא מסממאות 'הגנה על הדמוקרטיה'. איך נתקדם לעבר הגאולה אם אין לעם ישראל מושג מהו חורבן המקדש? אך המציאות הזו לא יכולה להתמיד בעם ישראל, בגלל שאנחנו עם אלוקי שבנוי מנשמה אלוקית ואבות קדושים - הטבע של חיבור ליהדות ולה' מוטמע בתוך הנשמה שלנו ואי אפשר להחניק זאת במשך דורות, אף מערכת חינוך כפרנית לא תוכל לעולם לטשטש את הזהות שלנו. חבר שלא לי התכתבות עם רופאה שלאחרונה התחילה לעבור תהליך של

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ
של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה!
להצטרפות לצעירי ראש יהודי
052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן
למדרשת שושנת אביב בתל אביב.
יעל 053-367-3434

10 ספרי קומיקס ילדים "הגיע הזמן"
להזמנת: www.roshy.org
ב-485 כולל משלוח עד הבית
052-5665005

דרוש/ה מנהלת פרויקטים
היכרות עם עולם המכירות (בפרט טלמרקטינג) - יתרון
דיוק בפרטים < ראש גדול
< יחסים בינאישיים ברמה גבוהה < יכולת עבודה עצמאית
< 75% משרה
לפרטים: office@ryehudi.com

הקרת כוס
לקראת הוצאה חדשה מהדורת כוס לספר "אורות תשובה" עם היאור קצר מאת הרב יובל פרוינד
דרושה / תרומה / הנצחה / הקדשה
לפרטים: 052-5665005 רחלי

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

סוף שנה

חיסול מלאי 2025

NAKASUMI 85" מסך

NE-85FLED
במקום 2,590 ₪
1,990 ₪

SAMSUNG 43" מסך

UE43F6000F
במקום 1,175 ₪
990 ₪

TELEFUNKEN 49" מסך

TLEDDS-49 14
במקום 990 ₪
690 ₪

Haier 43" מסך

43H5F
במקום 990 ₪
690 ₪

JVC 32" מסך

LT-32N3160
במקום 399 ₪
299 ₪

LG 75" מסך

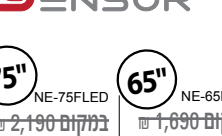
75QNED70A6A
במקום 3,990 ₪
3,090 ₪

SAMSUNG 70" מסך

UE70U8000F
במקום 2,990 ₪
2,490 ₪

SENSOR 75" מסך

NE-75FLED
במקום 2,190 ₪
1,790 ₪

SENSOR 65" מסך

NE-65FLED
במקום 1,690 ₪
1,390 ₪

SENSOR 55" מסך

NE-55FLED
במקום 1,290 ₪
990 ₪

NEON 100" מסך

NE-98FLED
במקום 4,990 ₪
3,890 ₪

Lenovo מחשב נייד

IdeaPad Slim 3
15IRH10
83K100TMIV
Core i5-13420H
256GB SSD
8GB RAM
במקום 1,739 ₪

ASUS מחשב נייד

Vivobook Go 15 E510KA-BQ1179WS
Celeron N4500
128GB
4GB RAM
Windows 11s
+ Office 365
במקום 1,080 ₪
977 ₪

acer מסך מחשב גיימינג 27"

Nitro KG271 X1
FHD IPS
FreeSync Premium
200Hz
0.5ms
במקום 629 ₪
599 ₪

acer מסך מחשב 23.8"

SA242Y
H1 FHD
VA 4ms
100Hz
במקום 399 ₪
299 ₪

Falcon קורקיט חשמלי Falcon A10

במקום 1,090 ₪
999 ₪

SAMSUNG מקרן קול מקרן 3.1 עם סאבופור אלחוטי

HW-B650D
במקום 1,389 ₪
799 ₪

hp מחשב נייד HP EliteDesk 800 G2

Mini Core i5-6500T
256GB SSD 8GB RAM
Windows 11 Pro
במקום 729 ₪
680 ₪

KiDi KIDI DAY Watch 4G

שעון חכם לילדים
שיחות וידאו איתור מיקום
במקום 129 ₪
89 ₪

baseus אוזניות אלחוטיות

Bowie E18
TWS IPX4
השתקת רעשים. מוגנות מים IPX4
במקום 99 ₪
49 ₪

dyson שואב אבק אלחוטי

SV25 V8
ADVANCED
במקום 1,490 ₪
1,190 ₪

ecovacs שואב אבק חבטתי

DEEBOT N20E
במקום 1,150 ₪
890 ₪

SAMSUNG שואב אבק אלחוטי מסמוג

Jet 65
במקום 1,290 ₪
799 ₪

xiaomi שואב אבק אלחוטי נטען

Xiaomi Vacuum Cleaner G20 Lite
במקום 549 ₪
349 ₪

מקרן וידאו חכם

הקרנה בגודל של 130 ע"א אינץ'
Home Cinema F300
במקום 499 ₪
299 ₪

אלקטרה
מקרר 4 דלתות
אלקטרה
600 ליטר
נפת ענק
EL685PB
במקום 4,690 ₪
3,950 ₪

אלקטרה
מקרר SBS
דלת מול דלת
622 ליטר
EL6460DI
במקום 3,990 ₪
3,790 ₪

SAMSUNG
מקרר מקפיא
עליון סמסונג
420 ליטר
RT42CG6004WW
במקום 2,790 ₪
2,490 ₪

מקרר 4 דלתות
421 ליטר
NE-IX450NF
במקום 2,190 ₪
1,770 ₪

NAKASUMI
מקרר
מקפיא עליון
217 ליטר
NAK-DF260S
במקום 799 ₪
699 ₪

Whirlpool
מכונת כביסה
פתיח חזית
8 ק"ג
FFB 8258 BV IL
במקום 2,190 ₪
1,790 ₪

אלקטרה
מכונת כביסה
פתיח חזית
10 ק"ג
אלקטרה
EL100
במקום 1,590 ₪
1,450 ₪

מכונת כביסה
פתיח חזית
8 ק"ג
במקום 1,190 ₪
999 ₪

מייבש כביסה
פתיח חזית
8 ק"ג
קונדנסור
במקום 1,089 ₪
990 ₪

אלקטרה
מייבש
כביסה
אלקטרה
7 ק"ג
במקום 749 ₪
649 ₪

BOSCH
מדיח כלים
12 מערכות
כלים
בוש
במקום 2,490 ₪
1,990 ₪

BOSCH
תנור
אפיה בנוי
נירוסטה
בוש
במקום 2,190 ₪
1,990 ₪

תנור
אפיה
בנוי
סנסור
במקום 769 ₪
599 ₪

SIEMENS
כיריים
קרמיות
4 מוקדי
בישול
60 ס"מ
במקום 1,190 ₪
949 ₪

SENSOR
כיריים גז
5 להבות נירוסטה
במקום 599 ₪
499 ₪

מקפיא
6 תאים
רחבים
ועמוקים
במקום 999 ₪
799 ₪

NESPRESSO
מכונת קפה
נספרסו
מקציף
Essenza
Mini
במקום 749 ₪
599 ₪

NUTRI NINJA
מעבד מזון
ניג'ה ענק
ועוצמתי
NINJA
במקום 549 ₪
399 ₪

Sauter
מיקסר
עוצמתי
12 ליטר
קערה
סאטר
במקום 899 ₪
699 ₪

אלקטרה
מוט בלנדר
משולב 3-1
במקום 129 ₪
99 ₪

ELECTRA
שבת
בר מים אלקטרה
שבת למהדרין
מים חמים וקרים לכל השבת

אלקטרה
מיקרוגל 20 ליטר
אלקטרה
במקום 249 ₪
199 ₪

אלקטרה
סוסטר אובן
אלקטרה
23 ליטר
במקום 250 ₪
199 ₪

אלקטרה
כירה חשמלית
קרמית נפולה
במקום 249 ₪
199 ₪

Gold Line
מיקסר ידני
בסיס +
במקום 79 ₪
49 ₪

SENSOR
סוסטר לחיצה
במקום 49 ₪
29 ₪

PHILIPS
מכונת גילוח
חשמלית
לשימוש יבש
במקום 125 ₪
99 ₪

NAKASUMI
פטריית חימום
טלסקופית
חשמלית הלוגן
3000W
במקום 333 ₪
333 ₪

אלקטרה
רדיאטור
9 צלעות
אלקטרה
במקום 199 ₪
199 ₪

SENSOR
מפזר חום
עומד/שוכב
2000w
במקום 39 ₪
39 ₪

Tefal
מגהץ
קיטור
טפאל
במקום 549 ₪
399 ₪

Tefal
מגהץ אדים
טפאל
1200W
במקום 110 ₪
89 ₪

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30
 בתוקף עד - 30.12.25 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | המחיר הקודם של המוצר שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | אין כפל הנחות ומבצעים

PAYNGO.CO.IL
*5018

ויבאנו אל

היו ימים שנסיעה **בטרמפים או באופניים** הייתה דרך שגרתית להגיע לקבר יוסף | במשך שנים מאתגרות ומיוחדות בהן פעלה **ישיבת 'עוד יוסף חי'** בלב העיר שכם, היא הפכה לבית יוצר רוחני למי שהפכו לימים לדמויות בולטות בעולם התורה והשפעת חסידות התקווה לתיקון חטא מכירתו לישמעאלים בפעם השנייה **לא אבדה מעולם**, ולאחרונה היא אפילו עולה קומה

יעל בנימין

הַיּוֹסֵף

א

לקדומים. החותן הצדיק שלי ששילם את הכל שמח בהחלטה ונתן לנו גב", הוא נזכר בהערכה. "הייתה בשכם תחושה נוכחת של חידוש הברית עם מעמד הברכה שמתקיים בה, ושאנחנו שותפים בבניין עוד נדבך של משיח בן יוסף, שיצמיח בהמשך את צמח דוד. אני חושב שמתוך שתי התחושות הללו, זכינו להיות חבורה שבה נפתחו לכולנו שערים עמוקים מאוד לתורה ולפנימיות התורה, עם רצון גדול להבין את רצון הבורא ולהעמיק במשמעות התורה על כל חלקיה הפנימיים. התנועה הזו התהוותה שלב אחרי שלב דרך התלמידים והרבנים, שכל אחד מהם הוסיף עוד קומה".

בשונה מהרב דודי ומתלמידים נוספים שהגיעו לגור ביישובי הסביבה כדי ללמוד בשכם, אצל נעם לבנת, תושב אלון מורה ומראשוני התלמידים, כיוון התנועה היה הפוך. "הייתי קשור לגרעין אלון מורה כשהוא היה עדיין באתר שלימים הפך ליישוב קדומים, והשתתפתי גם בעליה לסבסטיה. הגעתי לשם בתור אדם שאינו שומר מצוות, וההתפעלות מהאנשים ביחד עם החיבור אליהם גרמו לי לחזור בתשובה. הלכתי ללמוד בישיבה לחוזרים בתשובה – 'אור שמח' בירושלים, תוך כדי שאני ממשיך לשמור על קשר הדוק עם הגרעין.

"כשהחבורה עברה לצד המזרחי של שכם והיישוב אלון מורה החל להיבנות במיקום שבו הוא נמצא עד עצם היום הזה, קניתי לי שם בית ומיד אחרי החתונה נכנסנו לגור בו. בהתחלה תכנתי ללמוד בכולל באלון מורה אבל לא הסתדרתי, אז קפצתי לקבר יוסף כדי לראות, כי ידעתי שגם שם יש ישיבה. ברגע שהגעתי נשפיתי בקסמו של המקום ובקסמם של האנשים, החלטתי שזה מקומי, ונשארתי שם עד לנטישתו בשנת תשס"א. בהתחלה לא הייתי מודע לעוצמה ולחשיבות הבלתי נתפסת של המקום לאורך כל ההיסטוריה ועד ימינו, והמודעות הזו כמוכח הלכה וגדלה עם הזמן".

הרב מיכי יוספי שכולכם בוודאי מכירים מדפי העלון הזה, הגיע לישיבת עוד יוסף

לפי אנשים פוקדים מדי שנה את ציונו של יוסף הצדיק בשכם, וזוכים להתפלל שם במסגרת ביקורים חודשיים קצרים באבטחת צה"ל. עבור חלקנו זו המציאות המוכרת היחידה, אלא שעד לפני 25 שנה פעלה באתר הציון ישיבת 'עוד יוסף חי' בתנאים מאתגרים במיוחד, כשהיא מקבצת סביבה מעגל קטן ומיוחד של תלמידי ישיבה, חסידים ושלל דמויות צבעוניות וקסומות שרק בשכם יכלו להסתופף יחד, תחת קורת גגו של יוסף הצדיק.

הסכמי אוסלו הארוכים נתנו כוח, נשק ועזות מצח הולכת וגוברת בידי המרצחים הערבים, שהתקיפו ושרפו את ציון הקבר והישיבה פעמיים: במאורעות סוכות תשנ"ו, המוכרים כאירועי פתיחת מנהרות הכותל, במהלכם נפלו שישה חיילי צה"ל הי"ד, ובערב ראש השנה תשס"א, עם פרוץ האינתיפאדה השנייה (ונפילת שוטר מג"ב מדחת יוסף) מאז נטש צה"ל את הנוכחות הקבועה במקום.

למרבה הפלא, דווקא בשנים ההן מעגל המבקשים והפוקדים את יוסף היה קטן ומצומצם, ואילו היום הוא גדול לאין שיעור, כך שאולי דווקא שנות הריחוק שיוצרות את הגעגוע יהוו את התשתית לשיבה מלאה אל יוסף. בשבועות אלו, בהם עוסקים שלומי אמוני ישראל בדמותו המאירה של יוסף הצדיק, שוחחנו עם מבחר מהדמויות המיוחדות שצמחו בצילו.

"הגעתי לשכם כשנה אחרי פינוי ימית, כשהיינו נשואים חצי שנה", פותח הרב דוד דודקביץ', רב היישוב יצהר וראש ישיבת רועה ישראל. "בתקופה הזו החלה התעוררות ציבורית, מתוך רצון לייצר תיקון לחטא נטישת הארץ בחבל סיני. למדתי אז בישיבת אור עציון והתגוררנו ברחובות, כאשר יום אחד הגיע אלינו גיסי, הרב גדי בן זמרה, וסיפר שמתארגן גרעין להקמת ישיבה בשכם, וביקש מאיתנו להצטרף. עזבנו את הדירה באמצע השכירות, ועברנו

אירוע מוכר ורווח, אבל אז זה היה חידוש, כי הציבור הדתי היה רגיל פחות או יותר לבית המדרש של הרב קוק, ופתאום יש בית מדרש עם בסיס דתי-לאומי שמקבל על עצמו ראש ישיבה חב"די. הרב יצחק היה ועודנו דמות ססגונית ומרתקת, והבחירה הזו הכניסה שפה חדשה והפכה את בית המדרש למקום מאוד מעניין. הייתה הרבה קנאות בשכם", הוא מוסיף, "אמנם זו הייתה קנאות של קדושה, אבל עדיין קנאות, והחסידות הכניסה לתוכה הרבה המתקה".

שיעור א' של תלמיד אחד

דוד גולדשמיד הוא כיום תושב שכונת עין כרם בירושלים, כותב, מרצה ומחנך, ולמרות שעבר בחייו תחנות רבות, נשמע שהמשמעותית שבהן הייתה ישיבת 'עוד יוסף ח' בשכם. "את החבורה שהקימה את הישיבה פגשתי כשהייתי בכיתה י"א", הוא מעלה את זכרוניו. "בתוך החבורה הזו אפשר היה למצוא את יהושע שפירא, שהיה אסור לקרוא לו 'הרב'; איציק שפירא, שגם לו היה אסור לקרוא הרב; הרב דודי, שנאלץ לקבל את זה שכן יקראו לו הרב רק כי הוא רב יישוב, אז הוא הבין שזה חלק מהעסק; ישראל אריאל, שעד היום אסור לקרוא לו הרב למרות שהוא מלמד הרבה תורה; נעם לבנת, הרב גדי בן זמרה, דודו רוזן - תלמיד של מוהרא"ש שעסוק כל היום בתפילות ותיקונים, ביחד עם יהודה רובין ע"ה שהביא את הטוויסט החב"די החריף והלל ליברמן הי"ד. וכמובן הצעירים יותר - יוסי פלאי ושי דאום, שגם הם היום כבר נקראים 'הרב', ודמויות כמו שלמה ליבמן הי"ד. בקיצור, הייתה שם קלחת מבעבעת, זה היה פשוט מקום שמעל לזמן ולמקום".

חלק ניכר מתלמידי קבר יוסף הגיעו מישיבה לצעירים, הודות לשיעור חצי מחתרת לשמיניסטים שהעביר ר' ישראל אריאל - מראשוני התלמידים בשכם. "מבחינתי,

הייתה בשכם תחושה נוכחת של חידוש הברית עם מעמד הברכה שמתקיים בה, ושנחנו שותפים בבניין עוד נדבך של משיח בן יוסף, שיצמיח בהמשך את צמח דוד

שגידל אותנו. זה נשמע משעשע ואולי גם בלתי נתפס", הוא עובר רגע לצד הגשמי של הסיפור, "אבל באותם ימים כמעט את כל האספקה של הישיבה היינו קונים בשוק של שכם, עד פרוץ האינתיפאדה.

"בשנת תשמ"ט הרב איגרא הלך להיות רבו של כפר מימון ודיין בבאר שבע, והישיבה התחילה לחפש רב. לצורך המטרה החשובה הקמנו פורום שבו דנו בנושא שעות על גבי שעות, ולבסוף בחרנו ברב יצחק גינזבורג. זו הייתה בחירה היסטורית", הוא אומר בהתפעלות, "שנתנה הרבה משמעות וכיוון חדש לישיבה. הרב יצחק לא היה מוכר כל כך באותם ימים, אבל כבר אז הוא היה דמות מאוד מיוחדת - רב חב"דניק אבל לאומי. החיבור המופלא הזה הכניס אש חדשה, וייצר חיבורים נוספים בין כל מיני ניגודים וסגנונות. התועודיות, למשל, הן היום

חי בשנת תשנ"ח. הוא גדל אמנם בבית חרדי ליטאי, אבל במסגרת מסע החיפוש האישי הגיע גם למחוזות יהודה ושומרון. "יום אחד פגשתי את רומם אלדובי, הכרנו דרך חבר משותף באירוע כלשהו, והוא סיפר לי על הישיבה שהוא הקים בשכם. זה היה נשמע בראשיתי ומשמח - להיות בשכם, עיר הברית. באותם ימים הייתה שם ממש הרגשה נעימה, גם במרחב מסביב.

"פעם אחת הבאתי את האופניים מבית הוריי בבני ברק", הוא מספר כדי להמחיש את המציאות שהיום נשמעת בלתי נתפסת, "לקחתי אותם בטרמפים, חיכיתי בסבלנות עד שהגיע רכב גדול שאוכל להעמיס אותם עליו, המשכתי אתו עד צומת תפוח ומשם גלשתי לבדי בירידה עד קבר יוסף, דרך מחנה הפליטים בלאטה. באותם ימים זה לא היה דבר מסוכן או לא שפוי, מה שהיום עלול להישמע כך. בקבר יוסף הכרתי לראשונה את הספר ליקוטי מוהר"ן, שהשפיע עליי מאוד, ובאופן כללי התקופה הזו בישיבה השפיעה עלי את הפתיחות: שם נחשפתי ללימוד החסידות ולדעות מגוונות. זה היה בית מדרש של ויכוחים מתוך כבוד גדול והדדי, ושל חדות מחשבה וחשיבה יצירתית שלא הכרתי קודם לכן. אפשר לומר שהתקופה הזו ממש בנתה אצלי את יסודות עולמי הרוחני, והזיכרונות של אותם ימים מופלאים בקבר יוסף נשארו עמי עד היום".

קנאות + המתקה

כמו עבור רבים אחרים, גם עבור הרב יהודה ליבמן, כיום תושב מגדלים ומנהל ישיבת פרי הארץ ברחלים, השנים בקבר יוסף היוו מנוע של צמיחה ועשייה בתחומים רבים. "כתוב שיעקב אבינו שלח את יוסף לראות את שלום אחיו כשהיה בן 17 שנה, "וישלחהו מעמק חברון ויבוא שכמה" - וגם אני זכיתי סמוך מאוד לגיל 17 להגיע לשכם. הייתי תלמיד בישיבה לצעירים בירושלים, ובסוף כיתה י"א החלטתי שחשקה נפשי בישיבה גבוהה. הגעתי באזור טבת של שנת התשמ"ח, זמן קצר לפני פרוץ האינתיפאדה הראשונה. אני זוכר עוד את הימים ההם שאנשים מהאזור אמרו לי: "תתפוס טרמפים, ובדרך תגיד שאתה רוצה לקבר יוסף". עליתי על טרמפ צבאי מצומת תפוח, הנהג עצר לי מעל הכפר בלאטה ואמר: "תור פה, תלך ברגל כמה מאות מטרים ותגיע". היום זה נשמע כמו סיפור דמיוני. ירדתי במרכז שכם, בחורצ'יק צעיר בלי נשק, ושאלתי את הערבים: "איפה זה נבי יוסף?" כיוונו אותי למקום, ואכן הגעתי. "הפנימייה של הבחורים הייתה ביצהר, והאברכים היו מכל מיני יישובים באזור. הרב אליעזר איגרא שליט"א היה אז ראש הישיבה, וזו הייתה חבורה מאד מעניינת. נחתתי לתוך ישיבה מופלאה שהאווירה בה הייתה מאוד רוחנית, גבוהה ורצינית. היו שם דיונים ברומו של עולם בסוגיות הכי מרתקות: דת ומדינה, לאום, חסידות והרב קוק, היחס למדינה, לצבא ומאבקים. זה היה בית מדרש

ישיבה שכולה חידוש. הרב יצחק גינזבורג עם ר' שלמה קרליבך בהכנסת ספר תורה לישיבה בקבר יוסף בשנת תשנ"ד

כל כך לעניין מה שעשיתי. כ'תשלום' ישבתי וכתבתי להם שיר בחרוזים על עמוד שלם, שמתאר את הסיטואציה. הרבה שנים אחר כך, נעה עוד הייתה מזכירה לי את השיר הזה. "לפני כעשר שנים גרנו במצפה רמון", הוא קופץ כמה שנים קדימה, "והייתה מסיבת סוף שנה בתלמוד תורה שלימדתי בו. כחלק מהאירוע, ירדנו למכתש רמון עם פק"ל קפה והתחלקנו לזוגות. המשימה הייתה לשאול אחד את השני כל מיני שאלות מתוך כרטיסיות. השתבצתי עם בחור שאני מעריך אותו מאוד, ואחת השאלות הראשונות שהוא שאל הייתה: לאיזה מקום אתה מתגעגע? לא הייתי צריך לחשוב הרבה כדי לענות לו שאני מתגעגע למקום שלא קיים יותר, בגלל שהוא תלוי תקופה. מובן שהכוונה הייתה לקבר יוסף, באותה תקופה שלמדתי שם."

גן עדן מקדם

"כשהרב יצחק היה מגיע, היה שיעור בספר 'פרק בעבודת ה'" בסוף סדר בוקר. השיעור הזה היה בשבילי תערוכת של חוויה רוחנית מטורפת, וסטירת לחי עוד יותר מטורפת", אומר דוד. "זה היה המקום שבו התודעתי לשפה של הרב יצחק ושל חסידות באופן הזה. גם לפני כן למדתי חסידות אבל בצורות אחרות, והדיבור על השפלות והביטול ועל זה שאני לא חייב כל הזמן לשים את עצמי במרכז, זו הייתה שפה חדשה שהדהימה אותי. לא תמיד היא הייתה לי קלה לעיכול, הרבה פעמים הייתי יוצא באמצע כי הרגשתי שאני כבר לא יכול לשאת יותר, אבל אני יכול להגיד שהשיעור הזה בנה לי את האישיות במידה רבה.

"גן העדן הכי גדול", הוא ממשיך, "היה באירועים מיוחדים שבהם היו מגיעים בדרך

בקבר יוסף הכרתי לראשונה את הספר ליקוטי מוהר"ן, שהשפיע עליי מאוד. שם נחשפתי ללימוד החסידות ולדעות מגוונות. זה היה בית מדרש של ויכוחים מתוך כבוד גדול והדדי

הרב דודי דודקביץ

ראיתי את עצמי מלכתחילה כמרכזניק עם 'טוויסט', מחייך דוד. "אהבתי מאוד לקרוא שירה ופילוסופיה, היה לי בארון בפנימייה בר חצי מחתרת והייתי יושב בשיעורים וסורג. אפשר לומר שהייתי טיפוס קצת מוזר, אבל הייתי מאוד מרכזניק בהשקפות שלי ולכן בהתחלה היה ברור לי שאמשיך לישיבה גבוהה באפיק הזה, והתלבטתי בין מרכז לבית אל. כשסיימנו את השמינית כבר היה לי ברור שאני רוצה משהו אחר מהתלם, ומיד אחרי תקופת הבגרות נסעתי לקבר יוסף.

"בה' אב נסעתי עם חברים משם להתוועדות של הרב יצחק גינזבורג בצפת לכבוד הילולת האריז"ל, וכשחזרנו מהנסיעה הזו היה לי ברור שזה המקום שלי, ואם אני עוזב אותו יוצאת נשמת. שאלתי את הרב יצחק אם הוא מוכן לקחת עלי אחריות כי אני רוצה ללמוד ברצינות, והוא הסכים". דוד היה התלמיד היחיד שהצטרף באותה שנה, כך שכל שיעור א' של הישיבה הסתכם אז בתלמיד אחד.

"החלק האחורי של מתחם הציון היה סגור בסככת איסכורית שקראו לו 'ההאנגר', הוא שולף כמה תמונות מהעבר כדי להעביר את החוויה והתנאים המאתגרים בהם פעלה הישיבה. "בהאנגר היה כל המרחב הלוגיסטי של הישיבה, מחוץ לבית המדרש שפעל במבנה קטנטן סמוך לציון עצמו: ספריה, מיטות קומותיים למנוחת צהריים, חדר אוכל ומטבחון".

"כל אחת מהדמויות שהזכרתי", הוא מוסיף, "וגם אלו ששכחתי, הם אנשים שכל אחד מהם יכול להזיז את העולם, ורבים מהם אכן עשו זאת: הקימו מוסדות ועשו דברים עצומים. אני אף פעם לא הייתי דמות של מעיין אלא של בור שאוסף את המים שאחרים נבעו מתוכם, ויש לי את היכולת לעבד ולהנגיש, אבל הנביעה המטורפת והאינסופית הזאת, הכל כך רבגונית, שבתה את ליבי בצורה שפשוט אי אפשר לתאר. כל אחד מהאנשים האלה הלך למקום אחר ופעל מה שפעל, אבל זה היה סוד הקסם של המקום הזה, כמובן בנוסף לקסם הסגולי של יוסף הצדיק. הייתה שם תחושה שאנחנו באמת נמצאים באיזושהו מקום שנקרא טבור הארץ. מצד אחד הוא סוג של 'חור', אבל מצד שני זה המקום הכי מרכזי שיש".

"כיוון שברוך כלל לא היה אפשר לישון בשכם", מסביר דוד, "האברכים היו חוזרים הביתה בשש, ואנחנו הבחורים היינו נשארים עד עשר בלילה. כשהיינו עולים ליצירה, מהרבה בחינות זה היה הרגע שבו היום מתחיל. צריך להגיד שעניין החוצפה היה חלק בלתי נפרד מהעסק", הוא מסביר את הסיטואציה בחיך. "קודם כל, הייתי דופק לאנשים בדלת על בסיס יומיומי ומתיישב אצלם, ומבחינתי זה היה ממש חלק מהקסם שדיברתי עליו. הרבה פעמים הייתי מגיע ומודיע שאני רעב, ושואל אם יש משהו לאכול. פעם אחת, נכנסתי לבית של משפחת אריאל - נעה ז"ל וישראל יבדל"א - כשהם לא היו בבית. הייתי מאוד רעב, חיטטתי להם במקרר ובחוצפתי האינסופית הוצאתי איזה סיר ופשוט חיסלתי אותו. פתאום הבנתי שאולי הם בנו על זה, ואולי זה לא היה

לנישואיי, הם קראו לי לחדר ואמרו: "זהו, הסתיימה תקופת 'נקי יהיה לביתו שנה אחת', עכשיו אתה יוצא לשליחות, להקים את מטה שכס". זה היה בתקופת המאבק נגד הסכם אוסלו, שבמסגרתו שכס כולה תוכננה להתפנות מוכחות צה"ל, וקבר יוסף היה אמור להיות מופקר לידי האויב. פתחנו במערכה ציבורית גדולה, הבאנו מאות אלפי יהודים לקבר יוסף בשלל אירועים, והפעלנו לחץ ציבורי על כל מיני מקבלי החלטות. ההישג שהצלחנו להשיג בסופו של דבר, הוא שקבר יוסף נשאר בשליטה יהודית עם שמירה ביטחונית, ויש אוטובוס ממוגן ירי שמכניס את התלמידים ומוציא אותם.

"ח"י כסלו לפני 30 שנה זה היום שבו צה"ל עזב את שכס" הוא מספר בצער. "אנחנו, חבורת הישיבה, נאבקנו עד הרגע האחרון, ולמרות שהכריזו על שכס סגורה ומסוגרת הצלחנו להיכנס ולהגיע עד קבר יוסף - כל החבורה - ושם עצרו אותנו. היינו במעצר מאותו בוקר, ובי"ט כסלו אחרי הצהריים שוחררנו. עברנו שם יומיים מלאים וגדושים בהרבה שירים, חזיונים וכיסופים. השבר והכאב על מסירת שכס ומכירת יוסף לישמעאלים היה גדול, אבל הרגשנו שאנחנו ביחד ואנחנו מתחזקים. הרעדנו את הכלא בשירה, ריקודים ושמחה, ואף אחד לא היה יכול עלינו. כשיצאנו הרגשנו בבחינת חג הגאולה הפרטי שלנו, אבל יצאנו למציאות שונה שבה שכס כבר לא בידנו וקבר יוסף נותר כמובלעת יחידה בשטח עויין. מיד כשיצאנו מבית הכלא נודע לנו על פטירתו של הצדיק הרב משה צבי נריה זצ"ל, וחלק מהחבורה עוד הספיקו לנסוע לכפר הרא"ה ולהשתתף בהלוויה.

"מיד למחרת פתחנו אוהל עם בית מדרש בפאתי שכס, מתוך מטרה לשבת במקום

הרב יהודה ליבמן

יהודה ליבמן לסיפורו האישי, "ובשנת תשנ"ד חזרתי לישיבה כאברך. באותם ימים הרב יצחק לא היה מגיע כל יום אלא שימש כראש ישיבה 'מלמעלה', והרב יהושע שפירא היה סוג של ראש הישיבה בפועל. הרב יהושע הביא לישיבה קבוצה של בחורים חדשים, וגם 'יבא' את אחיו ר' איציק שפירא - שהיה אז ר"מ בישיבה בתל אביב - להיות ר"מ אצלנו, כשלימים הפך לראש הישיבה בפועל, במשכנה הזמני ביצהר. בסוף אותה שנה הרב יהושע הלך להקים את ישיבת רמת גן, ואז הדמויות הדומיננטיות בשטח היו הרב איציק והרב דודי.

"אני זוכר שבסיום השנה הראשונה

כלל אוטובוסים של אנשים מבחורץ: אם זה יסוד שביסוד, ל"ג בעומר או כל מיני זמנים קבועים של התוועדות מיוחדות. פעם ר' שלמה קרליבך הגיע להופעה, ולראות אותו על הבמה בקבר יוסף יחד עם הרב יצחק זו הייתה מבחינתי התרגשות גדולה. זה אמנם נושא לכתבה אחרת, אבל אני יכול להגיד שר' שלמה הציל את חיי", הוא משתף בכנות, "וכשראיתי אותו שם עולה לשיר, פשוט קפצתי לבמה לקבל ממנו חיבוק ונשיקה. בהמשך התברר שזה הרגע שבו מי שלימים נהייתה אשתי, שהייתה שם בקהל כמוכן בלי שידעתי על כך, החליטה שאנחנו כנראה הולכים להתחתן. זה לקח עוד זמן, ואני ממש זוכר שבכל התקופה של ההיכרות והאירוסין קיבלתי אהבה אינסופית מהרב יצחק. הוא הכיר את המשפחה שלה, ומאוד שמח על השידוך הזה".

"לא אצל כולם זה היה כך", הוא אומר, "אבל אצלי הדמות המופלאה של הרב יצחק התמזגה עם העניין של יוסף, מבחינתי זה היה דבר אחד. הרב יצחק הוא יהודי נושא הפכים בצורה מופלאה. אני זוכר את ההתוועדות שלו בג' אלול לכבוד הילולת הרב קוק. אני חושב שהדבר הכי משמעותי שלקחתי משם, זה הרצון להיות נושא הפכים ולהכיל הרבה צורות של עבודת ה'. זו הייתה שאלה ששאלנו את עצמנו הרבה בקבר יוסף: מה יותר נכון, וגם מה יותר קשה: להתחייב לשיטה אחת או לנסות לקחת מהכול. יש אמנם הרבה ביטחון ושלווה בבחירה ללכת על דרך אחת, אבל אני הכרעתי על הדרך השנייה".

לכו ונמכרנו לישמעאלים

"בשלב מסוים עברתי לישיבת ההסדר בקריית ארבע והתגייסתי לצבא", חוזר הרב

הלל ליברמן הי"ד

שניאור שלמה ליבמן הי"ד

הכי קרוב שאפשר ליוסף הצדיק. היינו שם במשך כמה חודשים, בגשם וברוחות. אחי הקדוש שניאור שלמה הי"ד היה מ'אש התמיד' שהחזיקו את המקום הזה, יחד עם עוד תלמידים, ואנחנו האברכים הגענו הרבה לחזק. במשך כמה חודשים ישבנו על אם הדרך, עד שאישורו לנו לחזור לקבר יוסף. כבר אי אפשר היה להיכנס ברכבים פרטיים כמו שהיינו רגילים, כי השליטה בעיר עברה לידיהם של המחבלים. נכנסנו בהתחלה עם משאיות ולאחר מכן עם אוטובוסים, ושם התחיל פרק חדש של ישיבת 'עוד יוסף חי' בשכם, פרק יותר מאתגר, שבו אנחנו לא יכולים להיכנס ולצאת כאוות נפשנו, אלא יש אוטובוס שנכנס ויוצא כמה פעמים ביום. היו הרבה מאבקים סביב העצמאות שלנו תחת שלטון האויב, אבל עם כל זה הצלחנו לקיים את הישיבה באמונה ובשמחה עוד כמה שנים טובות."

בראש השנה תשס"א הגיע המון ערבי לתקוף את מתחם הציון. מדחת יוסף, שוטר מג"ב דרוזי, נפגע מידי הפיגוע שלו התעכב שעות ארוכות, עד שנפטר מפצעיו. כמה מבוגרי הישיבה הגיעו לנחם את משפחתו, ואף שמרו אתה על קשר לאורך שנים רבות. בשבת תשובה צה"ל נסוג מהמתחם בהוראת ראש הממשלה אהוד ברק, וזמן קצר לאחר מכן נכנסו שוב לציון הקדוש המוני

דיון בכנסת בנושא הנוכחות היהודית בקבר יוסף. מימין לשמאל: הרב יוסי פלאי, הרב דודי דודקביץ, הרב איציק שפירא, הרב דודו בן נתן, ר' ישראל אריאל, הרב יהודה ליבמן, נעם לבנת, רבקה לבנת

הדבר הכי משמעותי שלקחתי משם, זה הרצון להכיל הרבה צורות של עבודת ה'. זו הייתה שאלה ששאלנו את עצמנו הרבה בקבר יוסף: מה יותר נכון, וגם מה יותר קשה: להתחייב לשיטה אחת או לנסות לקחת מהכול

ישמעאלים חדורי שנאת ישראל, העלו אותך באש, ביזו והשחיתו ולאחר מכן צבעו את גג הקבר בירוק, בטענה שזה בכלל אתר מקודש למוסלמים”.

הרב הלל ליברמן הי”ד, מוותיקי הישיבה, היה איש תם ומופלא שנפשו הייתה קשורה בכל נימיה ליוסף הצדיק. “מיד עם עלייתו ארצה, הוא הגיע לאלון מורה לטיול” מספר עליו נעם לבנת, “הוא היה אז סטודנט, קצת ‘היפי’, עם שיער ארוך ומקל טיולים שנחת אצלנו לשבת שהייתה מאוד גשומה וכל הבית היה מוצף מגזילות וחשוך מהפסקות חשמל. למרות התנאים הוא יצא מהשבת הזו ‘באורות’ ומאז נשאר בן בית, ולימים הכיר פה את אשתו יעל שהייתה בשנת שירות ביישוב”. כששמע הלל את הבשורה הבלתי נסבלת על חילול הציון, נפשו לא ידעה מנוח. הוא יצא מאלון מורה עטוף בטלית כדי להגיע מהר ליוסף, ונרצח בדרכו לשם.

לאחר הנסיגה משכם, הדעות היו חלוקות לגבי המשך הדרך. היו שאמרו שאם לקחו לנו את שכם נמשיך קדימה לירושלים, אך הגישה של נעם הייתה שצריך להיות כל הזמן עם העיניים על שכם, אחרת נאבד את התוכן והכיוון. מתוך התפיסה הזו הוא הקים עם עוד כמה חברים את בית המדרש ‘תועה בשדה’ ליד המחנה הצבאי בה”ד 3, סמוך לכניסה לעיר. “עד היום אנחנו ניצבים שם בנקודת היציאה, בשער שממנו מגיחים לקבר יוסף”, הוא מספר, “מתוך תקווה ואמונה חזקה שעוד בימינו נזכה לחזור לשם. חלפה כבר רבע מאה, ואנחנו עוד לא רואים את זה. אבל יש כבר איתותים ותקוות שמתחזקות, ואנחנו מקווים שזה יקרה בקרוב”.

הגיע הזמן

צבי סוכות, תושב יצהר וחבר כנסת, הגיע לישיבת עוד יוסף חי כמה שנים אחרי שגלתה ממקומה הטבעי בשכם למשכנה הזמני ביצהר,

מול עיניי לאורך השנים הבאות.

“בשנת תש”ע הקמתי יחד עם מאיר ברטלר, מאיר אטינגר וחברים נוספים את מטה ‘גרעין שכם - חוזרים לשכם’. רתמנו את המועצה האזורית שומרון לפעילות, ארגנו הפגנות, צעדות ואירועים תחת הכותרת ‘עשור ולחזור’. בעקבות הפעילות, צה”ל נתן אישור לשיפוץ מחדש של מתחם הקבר והמצבה. בהמשך אותה שנה התחתנתי עם חיה, בתו של הרב הלל. לא זכיתי להכיר את חמי בחייו, אבל אני יכול לספר שהוא עלה בגפו לארץ והגיע למקום הראשון אליו הגיע היהודי הראשון - לשכם. כל רגע פגוי שהיה לו הוא ישב ולמד בציון יוסף הצדיק, וכתב חידושי תורה שמקשרים בערך כל מה שכתוב בתורה לעיר שכם. את ביתו הוא בנה באלון מורה עם חלונות גדולים שצופים על יוסף הצדיק, ובחנות הבית הוא חיבר את ‘שירת שכם’ - שיר מיוחד בראשי תיבות לכבודה של העיר”.

בי”ח ניסן תשע”א, חול המועד פסח, קמנו בבוקר לבשורה קשה מנשוא. בן-יוסף, בנם של נעם ורבקה לבנת שכולם קראו לו בניו, שהיה גם שכן וקרוב משפחתה של כותבת השורות, נכנס בלילה לקבר יוסף באופן עצמאי יחד עם קבוצה של חסידי ברסלב. ‘שוטר פלסטיני’ ירה לכיוונם, והוא נהרג במקום. במקום שבו נכנס בבריתו של אברהם אבינו ועל שמו נקרא, הוא נרצח על קידוש ה’.

“בניו היה חבר קרוב שלי”, נזכר צבי, “ובלינו לא מעט זמן ביחד בקבר יוסף. הרצח הציף מחדש את העובדה שהמקום הופקר לחסדי הרשות הפלסטינית, מה שגרם לנו לעלות קומה נוספת במאבק. שדולת ארץ ישראל בכנסת והמועצה האזורית שומרון הביאו חברי כנסת לביקור במתחם לאור היום, ובסופו של דבר הוסדרו בצורה מאורגנת הכניסות הקבועות מדי חודש”.

“לפני כחמש שנים הקמתי את תנועת ‘אמונים’ ביחד עם חברי יוסי דגן, ראש

כך שהוא כבר שייך לדור שלא כל כך ידע את יוסף, כמו גם את מי שנעשה לימים חמיו, הרב הלל ליברמן הי”ד. למרות העובדה הזו, ואולי דווקא בגללה, הוא פעיל כבר שנים רבות כדי להחזיר עטרה ליושנה, ולחזור ליוסף הצדיק בראש מורם ומתוך גאווה יהודית.

“כנער צעיר”, הוא מספר, “היום הראשון שהגעתי לישיבה ביצהר היה ח’ תשרי תשס”ח, יום השנה השביעי להפקרת קבר יוסף, שהוא גם יום האזכרה לר’ הלל ליברמן הי”ד, שבהמשך הפך לחמי. באותו יום הגיע אלינו לישיבה נעם לבנת וחילק דפים עם הטקסט של השיר ‘שירת שכם’ של ר’ הלל. הוא לימד אותנו את המנגינה וסיפר על ההווה המיוחד שהיה בישיבה ועל סיפור ההפקרה הכפול, גם בראש השנה וגם בשבת שובה שאחריה. הדברים עשו עלי רושם חזק, והמחשבה על כך שהישיבה בה אני לומד גורשה ממקומה רק לפני שמונה שנים, וכרגע אנחנו בעצם באתר זמני כשהעיניים נשואות לשכם, עמדה

איפה שכם שלנו?

"החזרה לקבר יוסף מסמלת נאמנות", מכון הרב דודי קדימה, כשהוא עונה לשאלה איך לדעתו החזרה ליוסף תשפיע בעז"ה על המציאות בעתיד. "שלושת המקומות שיש לנו בהם קניין של ממש ונאמר עליהם 'אין אומות העולם יכולים לומר גזולים הם בידכם', הם דווקא אלו שבהם יש לנו הכי הרבה מאבק עם הערבים. למה? כי יש כאן נקודה פנימית. כל אחד מהמקומות הללו מבטא תחום אחר, וקבר יוסף מבטא איזו ברית קודש, כמו דמותו של יוסף. החזרה הזו היא חזרה אל עצמנו, לקדושת ישראל, לשורשי הברית עם הארץ, להבנה שהארץ הזו היא לא רק מקלט כזה או אחר, אלא יש כאן שייכות עמוקה של הראשית שלנו, של אברהם, יצחק ויעקב. הראשית הזו מחזירה אותנו להיות נאמנים למה שאנחנו, והנאמנות של העם לעצמו, לרוחו וקדושתו, זה הכוח הכי חזק בכל מבחן שעומד לפניו, רוחני וגשמי".

"כיום הכניסות לציון מתאפשרות רק באמצע הלילה בליווי צבאי כבד", מספר סוכות על המציאות בשטח, "ובכל פעם שאני נכנס אני מתפעל מאלפי היהודים שוויתרו על שנת הלילה שלהם והגיעו מרחוק רק כדי לזכות להתפלל כמה דקות בציון יוסף הצדיק. יוסף הוא בעל החלומות, שהפך לסמל השמירה על הברית, נזרק לכלא והציל את העולם מרעב כמשנה למלך. הוא נוגע בלבבות של המוני יהודים, ואפילו גויים, אלפי שנים אחרי שנקבר. שכם היא עיר מרכזית וצומת דרכים בתולדות עם ישראל: לשם הגיע אברהם אבינו כשנכנס לארץ לראשונה, יעקב אבינו בוחר לחזור אחרי שנות נודדו דווקא לשכם, וזהו המקום הראשון אליו התורה מצווה את בני ישראל להגיע עם כניסתם לארץ, בין הר גריזים להר עיבל, ושם קיבלו בני ישראל את התורה מאהבה.

"הממלכה נחלקה בין ישראל ליהודה בטקס שנערך בשכם", הוא ממשיך, "ואפילו בדורנו גוש אמונים התחילו את ההתיישבות בשומרון באזור הזה. להבדיל, גם הסמל לפריצת האינתיפאדה השנייה היה נטישת קבר יוסף והפקרתו לידי המון ערבי. זה אולי נשמע קצת דרמטי", הוא אומר בהתרגשות שמבטאת את השינוי שחל בעם ישראל, "אבל הצעקה של הרב צבי יהודה 'איפה שכם שלנו, אנחנו שוכחים את זה?' מהדהדת היום גם בכנסת ישראל".

"בעזרת ה', שכם תהיה המקפצה אל היעד - התנוססותו של בית המקדש בראש הר המוריה", מוסיף נעם ואומר בלב מלא תקווה, למרות כל המהמורות והקשיים בדרך. "אני לגמרי מייחל ומשתוקק לשוב לעיר על מנת לחיות בה. זה היה החזון של הגרעין מלכתחילה. לא רק ללמוד בקבר יוסף, אלא שיהודים יגורו בשכם, כמו בכל מקום אחר בארץ הטובה שלנו".

לתגובות ולסיפורים שלכם:

Binyael@gmail.com

היום זה נשמע כמו סיפור דמיוני. ירדתי במרכז שכם, בחורצ'יק צעיר בלי נשק, ושאלתי את הערבים: "איפה זה נבי יוסוף?" כיוונו אותי למקום, ואכן הגעתי

איציק - גדלו בצל לימודי חסידות, אבל לרוב הציבור הדתי זה היה ממש זר. נקודת המרכז אצלו הייתה תמיד ארץ ישראל, והיו גם מי שתפסו את שתי האידיאלוגיות האלה כעומדות בסתירה. הרב יצחק הגיע עם הרבה מאוד חדשנות אידיאלוגית, ועם מושג שהיה אז חדש: חסידות ארץ-ישראלית. הרבה חברה עברו בישיבה במהלך שנות קיומה, כאשר חלקם המשיכו ממנה למקומות אחרים והתחילו להשפיע גם על סביבתם בצורה כזו או אחרת, כך שאותם חידושים הלכו והתפשטו בעוד ועוד מעגלים.

"היו אצלנו שני חברה שהיו חסידי ברסלב, שאחד מהם גם נשאר בישיבה לאורך שנים, והיה לומד בהתמדה גדולה בציון עצמו. זה היה מאוד מוזר, כי בין ברסלב למרכז הרב - ישיבת המוצא של רוב התלמידים - לא היה אז שום קשר. אבל גם הדבר הזה הלך והתפשט, ופתאום נוצרו כל מיני וריאציות של חרדי-דתי-לאומי, ברסלב-דתי-לאומי, חב"ד-ארץ-ישראל, חב"ד-ברסלב, ועוד כל מיני דברים שעברו דרכנו. העובדה שחסידות וארץ ישראל הולכים ביחד - כיום זה נחלת הכלל, וזה בעיניי חלק מהתוצר של החידוש המחשבות שהתפתח אצלנו".

"אני חושב שבשני תחומים ללומדים בקבר יוסף הייתה השפעה גדולה על המציאות - בתחום ההתיישבות, ובתחום של עבודת ה'", מוסיף ומדייק הרב דודקביץ'. "גדלנו על נאמנות לבית המדרש הארץ-ישראלי מתורתו של הרב קוק, וביחד עם זה התפתחה אצלנו מוכנות לחשיבה מחודשת ורעננות. השילוב הזה הצמיח בניין מאוד מיוחד, שאני חושב שהשפיע מאוד על יצירתיות בענייני יישוב הארץ, וגם בתחום של עבודת ה': חסידות משולבת עם תורת הרב קוק, רעיון שקיבל לאט לאט הרחבה לעוד מחוזות בעולם התורה וההתיישבות. היה פה מעגל שכל אחד בסגנון שלו הביא את מה שהוא קיבל בשכם למחוזות שה' שלח אותו אליהם בהמשך הדרך".

מועצת שומרון שמסור בכל ליבו לנושא יוסף הצדיק. במסגרת התנועה, ארגנו מספר צעדות ואירועים יחד עם נוער יישובי השומרון בדרישה לחזור ליוסף. הדפסנו חולצות, סטיקרים ודגלים, והקריאה לחזור אל יוסף הצדיק שבה ועלתה.

"לפני כשנה פנה אליי הרב דודו בן נתן, ראש ישיבת פרי הארץ, שאני קשור אליו מאוד", הוא עובר לספר על הצעד הבא בתהליך, "ואמר שבעקבות אבדן בנו האהוב שובאל שנפל בקרב בלבנון, התעורר בו הרצון לפעול למען חזרה אל יוסף הצדיק. שובאל נקרא בשמו מתוך ציפייה שהקב"ה ישיב אותנו לשכם עיר הברית, והרב בן נתן החליט בעקבות האבדן לפעול לשיבה מלאה למקום. הוא יזם מדי שבוע תפילת מנחה קבועה בכניסה לשכם בהשתתפות רבים מתושבי האזור, כחלק מהמאבק למען החזרה לעיר. בנוסף, החתמנו כ-64 חברי כנסת ושרים על עצומה הקוראת לחזור ליוסף הצדיק, ואף קיימנו כנס מיוחד בנושא בהשתתפות ראשי הישיבה בעבר ובהווה ורבים משרי הממשלה וחברי הקבינט. הדרישה של כולם הייתה אחת - הגיע הזמן לחזור! הקמתי בכנסת את 'השדולה לחזרה לקבר יוסף' אליה הצטרפו 22 חברי כנסת, והיא פועלת בכלים פרלמנטריים רבים לקידום המטרה".

משכם תצא תורה

הקשר העמוק לשכם וליוסף הצדיק הוא לא רק נוסטלגיה או דרישה לאומית, אלא נטוע בלב תורה פנימית ושפה רוחנית מעמיקה, שביקשנו לטעום ממנה על קצה המזלג. "שכם היא עיר הברית ויש לה הרבה השפעות רוחניות", אומר הרב מיכי יוספי. "יוסף הוא הדמות שמלווה את עם ישראל הכי הרבה שנים בתנ"ך: מספר בראשית, בפרשיות וישלח עד ויחי, בהמשך שומעים עליו עוד קצת בפרשת שמות, אחר כך בפרשת בשלח, כשבני ישראל יוצאים ממצרים ומשה לוקח את ארונו של יוסף, ובספר יהושע מסופר שהוא חזר למקומו. יוסף הוא היסוד, ולכן הנוכחות היהודית בקבר יוסף משפיעה על יסוד הקשר והברית שלנו עם הארץ, על ההבנה שזו לא עוד שותפות אלא מהות עצמית ממש".

"הנוכחות היהודית בקבר יוסף השפיעה על המציאות בכל רחבי הארץ באופן דרמטי", מוסיף נעם לבנת אמירה משמעותית מבחינתו. "בבית המדרש בשכם התפתחה צורת חדשה של חשיבה עצמאית שהייתה בשעתו חריגה, ואולי גם קשה לעיכול לציבור הרחב. אחד הדברים הכי חריפים שהתבררו לנו, זה לא 'לבוע' את מה שהאכילו אותך, אלא להתחיל לחשוב לבד עד כמה הדברים נכונים ומדויקים.

"דבר נוסף שהיה אצלנו זה חיבור בין האידיאלוגיה הארץ-ישראלית לבין החסידות. כאשר הרב יצחק הגיע לשיבה זה היה חידוש לא ברור וחיבור קשה, אפילו קצת 'לעומתי'. אמנם משפחת שפירא - הרב יהושע ור'

מתוך הכפרים העוינים אל קדושת חברון:

המיזם שמרומם את נערי הבר מצווה שחולצו להתחדשות יהודית

(תיקים) לטלית ולתפילין, כולל רקמה עם שם הנער.

"ביקשתי שבנרותיך יהיה רקום אך ורק השם של הילד", מספר הרב ברוידא. "בלי השמות של הארגונים, בלי 'נתרם על ידי', בלי לוגו של 'יד לאחים' או 'כרמי אמונה' – הארגון שאני הקמתי לקירוב רחוקים. למה? כדי שהילד יוכל להיכנס לבית כנסת בגאון, בלי להתבייש. שלא יהיה עליו שלט שהוא ילד נזקק שיצא מכפר ערבי".

בנוסף, ישנה סמליות מצמררת בעובדה שהתפילין שמניחים הנערים שחולצו מסביבה ערבית עוינת, מיוצרות דווקא בחברון, עיר האבות. חברון, העיר שבה טמונים אברהם, יצחק ויעקב, מייצגת את השורש היהודי העמוק ביותר, את החיבור הראשוני שלא ניתן לניתוק.

הקשר של הרב ברוידא עם מפעל התפילין בחברון הניב לא רק מוצרים איכותיים, אלא גם סיפורי השגחה פרטית מרגשים. באחד המקרים האחרונים, נוצר מצב שחמישה נערי 'יד לאחים' חגגו בר מצווה באותו פרק זמן, ובתפילין חברון כתבו חמישה זוגות תפילין זמנית. הרב ברוידא ביקר בחברון ופגש את מנכ"ל מפעל התפילין, ר' יהושע שני, שסיפר לו כי בדיוק באותו שבוע, הסתיימה הכתיבה

ההתעקשות הזו על "חדש ומהודר" אינה עניין הלכתי גרידא, אלא פסיכולוגי-חינוכי ממעלה ראשונה. הנער שמקבל את התפילין מגיע מרקע מורכב של משפחה מעורבת, אמא יהודייה ואבא ערבי, ולעיתים חולץ מכפר ערבי זמן קצר לפני בר המצווה שלו. כשהנער פותח את המארז ומגלה זוג תפילין נוצץ וחדש שנכתב ונבדק במיוחד עבורו – התחושה היא שמישהו רואה אותו ומעריך אותו כנער רגיל, ולא כנזקק.

"אנחנו רוצים שהילד ירגיש טוב, שיהיה לו חשק להניח תפילין", מדגיש הרב ברוידא. "מי יודע מה הילדים האלה עברו? אולי נשארה להם עוד איזו זיקה רגשית לאבא שנמצא בכפר? אולי הם מבולבלים? כשאנחנו מעניקים להם את הדבר הכי קדוש ביהדות בצורה הכי מכובדת שיש, אנחנו מקרבים אותם באהבה".

כדי להבין את גודל ההשקעה, צריך לרדת לפרטים הקטנים המרכיבים את ערכת התפילין שמקבל כל נער. לא מדובר רק ב"זוג תפילין", אלא במעטפת שלמה שנועדה לאפשר לנער להיכנס לבית הכנסת בראש מורם. הלב של הערכה הוא כמובן התפילין עצמן, תפילין מהודרות שנרכשות ישירות ממפעל תפילין בעיר האבות, חברון. לצד התפילין, הערכה כוללת טלית צמר איכותית ומהודרת ונרתקיים

ע

נייים רבות הורמו למראה השם שרקום על תיק הטלית החדש בבית הכנסת. המראה החגיגי והמהודר לא הסגיר דבר על סיפור חייו של הנער שסיים באותו רגע להניח תפילין בפעם הראשונה בציבור. איש מבין המתפללים שישבו לצידו לא יכול היה לשער שהנער, שנראה כעוד בר מצווה רגיל החוגג את עלייתו לעול המצוות, חי עד לא מזמן בכפר ערבי מרוחק, ורק בחודשים האחרונים החל לעשות את צעדיו הראשונים בחזרה אל היהדות, לאחר שחולץ יחד עם אימו על ידי ארגון 'יד לאחים'.

הטלית, התפילין והתיק המהודר שבלט על השולחן אינם עוד זוג סטנדרטי, אלא תוצאה של מיזם ייחודי ומרגש שמטרתו לשנות את חוויית הכניסה לעול המצוות עבור נערים ממשפחות מעורבות שנחלצו מסביבות עוינות ונמצאים בתחילת דרכם החדשה בתוך העם היהודי.

מאחורי המהלך עומד הרב אליעזר (לייזר) ברוידא, שהחליט להפוך את מצוות התפילין עבור הילדים הללו לפרויקט חייו. לא מדובר בעוד תרומה כספית רגילה, אלא בתפיסת עולם שלמה הגורסת כי הצורך בקירוב רחוקים חשוב ביותר, ותחושת הגאווה בהשתייכות לעם היהודי היא הבסיס לאמונה תמימה וחזקה. מטרת המיזם שלו היא אחת: להעניק לכל נער שמגיע לגיל מצוות זוג תפילין חדש, מהודר ויוקרתי שנכתב במיוחד עבורו, ולא להסתפק בתרומות של ציוד משומש.

אחת התופעות המוכרות בעולם הצדקה והחסד היא העברת ציוד משומש. אפשר לקרוא לזה גם 'מחזור' או 'וינטג' – אנשים תורמים בגדים ישנים, ריהוט שכבר אין בו צורך, ולעיתים גם תשמישי קדושה שעברו בירושה ואין בהם שימוש. הכוונה לרוב טובה, אך המסר הסמוי שעלול לעבור למקבל הוא: "אתה מקבל את מה שאנחנו כבר לא צריכים". בדיוק בנקודה הזו החליט הרב לייזר לשנות את המשוואה מן הקצה אל הקצה.

"אני עוסק בזיכוי הרבים בכל העולם", מסביר הרב את הפילוסופיה שעומדת מאחורי התרומה. "כשנוצר הקשר עם הרב יואב רובינסון מ'יד לאחים' ושמעתי על נערי הבר-מצווה שחולצו מהכפרים, החלטתי שאני לוקח את זה על עצמי, אבל בתנאי אחד: זה חייב להיות מושלם. אני דואג לתפילין חדשים. לא יד שנייה מהדוד, לא ירושה מהסבא, ולא משהו שמצאו בבוידעם. תפילין לכתחילה".

והבדיקה של חמישה זוגות תפילין שיצאו "מושלמים" באופן נדיר ומיוחד, מעבר לסטנדרט הרגיל. "הרגשתי שמשמיים הכינו את התפילין האלו", משחזר הרב ברוידא. "ממש ראינו בחוש איך הקב"ה מברך את הדבר הזה. כאילו ההשגחה העליונה אמרה: 'הילדים האלה הם שלי, והם יקבלו את הטוב ביותר'. שמרתי את הסיפור הזה בליבי כעדות לכך שאנחנו בדרך הנכונה, ואני מספר אותו עכשיו לראשונה."

הרב ברוידא הוא בעצמו סופר סת"ם ובודק סת"ם מוסמך, ועבורו איכות התפילין היא קריטית לא רק ברמה הפיזית אלא ברמה הרוחנית. "התפילין הן הצינור", הוא מסביר. "כשילד מניח תפילין כשרות ומהודרות, זה משפיע על הנשמה שלו. אנחנו עוסקים כאן בהצלת נפשות, פשוטו כמשמעו". הוא מתאר את הרגע שבו הושלמה הכנת התפילין לנער בשם תומר. "דיברתי עם הרב יואב רובינסון בטלפון, הוא סיפר לי שהכל מוכן לתומך, וזה יצא כל כך יפה. היו לי דמעות בעיניים. זה לא רק עור וקלף, זו השמחה שלנו. אלו הילדים של הקב"ה. כשאנחנו משמחים אותם, אנחנו נותנים כביכול 'נחת' לאבא שבשמיים."

מיזם תרומת התפילין הוא חלק מפעילות רחבה יותר, אותה מדמה הרב ברוידא לפעילות של יחידה צבאית מובחרת. "בבית שמלמדים ילד אמונה, הוא לא יזוז", אומר הרב ברוידא, ומוסיף "כשהוא מאמין, יש לו את הפוטנציאל להתקדם בחיים יותר מהכל. האמונה נותנת חוזק, והתפילין הם הכלי המעשי לחיבור הזה. אנחנו כמו צבא. יש כמה יחידות בצבא: פעילי יד לאחים' שנכנסים לכפרים הם הלוחמים בחזית. הם נכנסים לתוך לוע הארי, למקומות מסוכנים. הם לא בהכרח יוצאי שיטת 13 או יסמ"ניקים, אבל יש להם נשק סודי אחד: אמונה. אמונה בצדקת הדרך ואמונה בבורא עולם. זה הסוד שלהם. בתוך המערכה הזו על כל נשמה יהודית, תרומת התפילין היא הציוד הטקטי המתקדם ביותר. היא השכפ"ץ הרוחני שמגן על

הנער לאחר שיצא מאזור הסכנה הפיזי, וזה החלק שלי בקרב."

הבחירה להשקיע דווקא בתפילין נובעת מהבנה ששיקום אמיתי אינו מסתיים בחילוף הפיזי ובמציאת דירת מסתור. השיקום האמיתי מתרחש בתוך התודעה. ברגע שנער, שעד לפני זמן לא רב אולי נקרא בשם ערבי ושמע את המאוזן מחלונו, עומד עטור בטלית ותפילין בכותל המערבי או בבית הכנסת השכונתי - המהפך הושלם.

עד כה למעלה מ-12 נערים זכו בערכות המפוררות הללו, וכל אחד מהם הוא עולם מלא. "אנשים לפעמים רואים את עצמם כמוגבלים, כי הם מסתכלים על הגוף", מסכם הרב ברוידא את תפיסת העולם שמניעה אותו. "אבל כשאנחנו מסתכלים על הנשמה,

איננו יכולת מוגבלת. הרצון הוא אלוקי, וכשרוצים באמת - מצליחים לקרב הרבה אנשים."

הנערים שמקבלים את התפילין אולי לא מכירים את האיש שמאחורי התרומה, ואולי לעולם לא ייפגשו איתו. הם גם לא רואים את שמו רקום על התיק. אבל בכל בוקר, כשהם קושרים את הרצועות על ידם, הם מרגישים את החיבוק החם של העם היהודי, שמזכיר להם: אתם בניו של מלך, וחזרתם הביתה. מבחינתו, הכסף שהיה מיועד לנסיעות לחו"ל לקרב רחוקים - מצא את ייעודו האמיתי. "זה הפך להיות בראש סדר העדיפויות שלי. קודם כל הבחורים של יד לאחים יקבלו תפילין. אני בסך הכל הדוור, השליח. כמו הדוור, אני לא מפחד מגשם ומכלבים, אני רק רוצה להביא את החבילה ליעדה", הוא מסכם.

אאיקס

חשמל הקרו

עושים לכם מחיר

סוף שנה במתנות תחילה!

חיסול מלאי מטורף בחשמל הקרו גם מחירים משתלמים וגם חבילת מתנות ענקית

ELECTRA

תנור דו תאי מייסטר אלקטרה

מקבלים

מערכת סטריאו + מים שבת 30 כוסות + שואב אבק עומד סאוסר

SAMSUNG

מכונת כביסה סמסונג 8 ק"ג

מקבלים

שואב אבק עומד סאוסר + מנהץ קיטור ניופאן

Sauter

מייבש סאוסר 7 ק"ג

מקבלים

סט כלים עם פתק החלפה בשווי 1500 + בנעמן + בלנדר מוט 500W Meister

AMCOR

מקפיא 8 תאים אמקור

מקבלים

סט כלים עם פתק החלפה בשווי 1500 + מערכת סטריאו

SHARP

מקרר 4 דלתות שארפ*

מקבלים

מיקסר סאוסר 5 ליטר + מנהץ קיטור ניופאן + טלפון אלחוטי בעברית Panasonic

מקרר הפוך 560 ליטר

מקבלים

נריל חשמלי Air Grill Sauter (בשיטת הינינה) + מיקרונג' בקו + סוסטר CROWN

Tefal

מנהץ קיטור טפאל

מקבלים

קשר גיהוץ איכותי + בלנדר מוט 500W Meister

כולל הובלה והתקנה

מזגן 2 כ"ס

מקבלים

סט כלים עם פתק החלפה בשווי 1500 + בנעמן + סט סקסטיל וורדינו עם פתק החלפה בשווי 1100

כולל הובלה והתקנה

מזגן 1 כ"ס

מקבלים

קומנקום קראון + סוסטר CROWN + מיקסר דינו אלחוטי SCHNEIDER

מוקד הזמנות ארצי: 2757*
WWW.KERENBY.CO.IL

רשת מוצרי החשמל הזולה ביותר במגזר החרדי
עפ"י סקר אומניבוס מסקרא 2024

מבית קר בניישיבת	מודיעין עילית רב' טרפון 25	נתיבות יוסף סמל 10 (קרית טריי)	חיפה ברכת משה 29	אשדוד הורקנט 5	בית שמש נחל ניצנים 8 (מתחת יש חסד)	ביתר עילית החוזה מלובלן 35	ירושלים מלכי ישראל 53 (גאולה תחיה במקום)	סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29
------------------	----------------------------	--------------------------------	------------------	----------------	------------------------------------	----------------------------	--	----------------------------

ניחות של פעם

סודו של כוח המשיכה

ללא עבודת הכשרה קודמת, נותרת התורה והמצוות של האדם עטופות בשכבות לכלוך > מהו 'יהודי של בדיעבד', ואיך בדיוק ידע החסיד רבי שמואל מונקס שהבשר שהובא להתועדות היה טרף

פסקאות נבחרות משיחת הרבי הריי"צ מלובביץ' זי"ע אודות הצורך בעבודה נפשית-פנימית

יש שקרן, חונף, בעל גאווה וכו' מלידה; ויש מי שנעשה שקרן, חונף ובעל גאווה וכו'. בעצם המעמד והמצב הרע - מצב רוחני מלוכלך - של בעל המום המוסרי האומלל, אין שום הבדל אם המומים והחסרונות הם מלידה או שנדבקו לאדם במרוצת הזמן. ההבדל נוגע רק לאופן ולדרכי הרפואה של המומים הרעים. אינם דומים אופני ודרכי הרפואה שיש להשתמש בהם לריפוי המומים שמלידה, לאופני ודרכי הרפואה שיש להשתמש בהם לריפוי המומים שהאדם הרגיל את עצמו בהם.

והנה למרות שאופני ודרכי הרפואה שונים הם, אך יסוד הרפואה זהה הוא בשני האופנים, שמן ההכרח להסיר את כל הלכלוך והזיהום, לרכך ולעזן את ההתקשות הגסה, דבר הבא בעבודה ממושכת קשה ומרה. לכך התכוון רבינו הזקן באמרתו: עבודה מלשון עיבוד עורות, היא עבודת הכשרה להיות עובד ה', שאחרי ההכשרה מתחילה האפשרות של עבודה מסודרת בעבודה אמיתית בעבודת הבורא ברוך הוא. שהרי לפני ההכשרה, לא שייך בכלל ענין העבודה, אדרבה הוא מאבד את התורה, המצוות והתפלה בכך שהוא מלכלך אותן בכללן וזוהמא.

עניין זה - שללא הכשרה עצמית לעבודה, מלכלכים את התורה, המצוות והתפלה - מוזכר רבות ברשימותיי בזמנים שונים ובאופנים שונים.

לפעמים מוסבר העניין בביאור ומשל על דרך מי שמניח מאכלים טובים ומתוקים בכלים בלתי נקיים, שאז הרי הוא מאבד את המאכלים הטובים.

לפעמים מוסברת הנקודה שהלכלוך המוסרי מלכלך את עניני התורה והמצוות ועבודת התפלה במשל של מילוי מעי בלתי מנוקה בקמח סולת ושומן, שאז הרי מלכלכים ומאבדים את הסולת והשומן.

חסידות חב"ד מחפשת בכל דבר את הנפש והנשמה שבתוכו, ומסבירה זאת בדרך החסידית-חב"דית, בביאור והסברה שכל אחד יכול להשיג ולהבין. לפי חסידות חב"ד, בעבודת ה' ברוך הוא ישנם שני אופני עבודה.

מהי המהות של המושג "עבודה" - הרי יודעים כל אלה שלמדו תניא, שם רבינו הזקן מסביר שעבודה היא כמו עיבוד עורות, עורות בהמה מעובדים.

כדי להכין מעור בהמה קלף דק לבן ועדין, יש להתייגע יגיעה גדולה. בראש ובראשונה מן ההכרח להסיר מהעור את השערות ואת חתיכות הבשר והחלב שנדבקו לעור מגוף הבהמה. אז משרים את העור בסיד המבער את הפטולת ומרכך את העור. לאחר מכן זקוקים להרבה יגיעה להפיכת העור הרך לקלף דק, וזאת על ידי קרצוף וחיתוך. לביצוע המלאכות הללו נדרשת ידיעה ואומנות - כך שבסופו של דבר העור הגס והמלוכלך הופך לקלף דק לבן ועדין.

זוהי משמעות דברי רבינו הזקן שעבודה היא מלשון "עיבוד עורות". "עבודה" היינו, קודם כל, שהעובד המכין עצמו לגשת אל הקודש להיות עובד ה' ולהתעסק בעבודה, צריך בתחילה שתהיה לו עבודת הכשרה מסוימת שיוכל להיות עובד ה'.

מומים רוחניים מולדים ונרכשים

עבודת ההכשרה דומה לעבודה הגדולה של עיבוד עורות, עם יוצא מן הכלל - שאין זה עור בהמה כי אם מומי בני אדם וחסרונותיהם: הן הטבעיות והרגילות הרעה שטבועות באדם מלידה והן הטבעיות והרגילות הרעה שהרגיל האדם את עצמו בהן.

יהודי של "בדיעבד"

ברשימתי מוזכר - בקיצור - סיפור מאחת התוועדות החסידיים בליאזני, מה שאירע עם החסיד המפורסם ר' שמואל מונקעס:

[כדי להבין את נקודת העומק של הסיפור, יש להקדים:] אבי מורי [אדמו"ר הרשב"י] אמר פעם שכדי להרגיש ריח רע גשמי לא צריכים להיות בעל כשרון ולא בעל חוש, אלא גם אדם פשוט לגמרי יכול להרגיש אף הוא בריח רע כזה. מה שאני אומר "ריח רע גשמי" אין כוונתי גשמי ממש כמו ריח רע של כלי מלוכלך או של מעי לא מנוקה; ריח רע כזה הוא חומרי שגם בעלי חיים, להבדיל, מרגישים בו. מה שאני אומר "ריח רע גשמי", היני מתכוון שזו בעיה בריאת שמים שניתן להריחה בקלות: הבלעת מלים בתפלה, חיפוש ומציאת היתרים וקולות. בעולם הלמדני זה נקרא "יהודי של בדיעבד", ובעולם החסידי זה נקרא "יהודי קל".

ה"בדיעבד" תופס מקום גדול בעולם הלמדני, ומקיף כמעט את כל סדר החיים של האדם, ציטית (של) בדיעבד, תפילין (של) בדיעבד, תפילה (של) בדיעבד; וכאשר ה"בדיעבד" נמצא ליד חברו האהוב "הפסד מרובה", הרי אז בכלל כבר טוב לגמרי. אבל ביני לבנינו, עושה ה"בדיעבד" את ה"יהודי של בדיעבד", ל"קל שבקלים".

מ"היהודי של בדיעבד" נודף ריח שניתן לחוש בו בקלות, וריח זה הוא "ריח גשמי", שגם אדם פשוט ביותר חש ומרגיש בו. אך כדי להרגיש ב"ריח רוחני" צריכים להיות בר דעת ובעל חוש הריח. ושבעל חוש הריח ירגיש בריח רע רוחני - זאת יצרת תורת ועבודת החסידות. "עובד" חסידי מרגיש "ריח רע רוחני" באמת.

סודה של הריאה המטוגנת

היה זה באחת ההתוועדויות החסידיות הגדולות, בימי נשיאותו הראשונים של רבנו הזקן - כאשר היו עדיין ארזי הלבנון, זקני החסידים שזכו עוד להיות אצל הבעל שם טוב, חסידים שהיו שנים רבות אצל המגיד ממזריטש, בעלי הכשרונות האמיתיים מתלמידי הראשונים של רבינו הזקן שהיו אבירי החכמה ואדירי הידיעה. לסעודה הובאה ריאה מטוגנת לאכילה.

בהתוועדות זו נכח גם החסיד ר' שמואל מונקעס. בין גדולי הלומדים בנגלה והמשכילים החסידיים היה נחשב ר' שמואל מונקעס לשובב חסידי. לא שמעוהו אף פעם מדבר בלימוד, לא בנגלה ולא בחסידות. תפלה ארוכה חב"דית לא ראו אצלו, אלא תמיד היה שמח ושובב. בכל התוועדות חסידית היה הוא השמש, להביא משקה ולחלק את קינוח הסעודה.

כשהביאו את הריאה המטוגנת מר' נתן השוחט, מסרו את הקערה לר' שמואל מונקעס לחלק לנוכחים. הוא היה מרוצה מאד, רקד הרבה, עשה 'קונצ'רט' רבים עם הקערה, וכמה שביקשוהו לחלק את הריאה המטוגנת, הרי בתגובה הוא רוקד וקופץ, אך בשום אופן אינו מוכן לתת משהו מן הקערה.

עברו מספר שעות והאברכים החליטו לקחת את המאכל בכוח הזרוע. כשר' שמואל ראה שהאברכים רוצים לקחת את הקערה בכוח הזרוע, קפץ ממקומו וזרק את הקערה ומה שהיה בתוכה אל תוך המים

המלוכלכים, ויצא בריקוד קוזקי שמח.

כולם נרעשו מדבר זה! לעבור על "בל תשחית" ועל ביזוי אוכלין בצורה כזו לא יכלו לעבור בקלות כל כך, והחליטו לקיים בו 'פסק' [להלקותו במספר מלקות...].

בשמעו את ה'פסק', קפץ ר' שמואל במהירות על השולחן והיה מוכן לקבל את פסק הדין, וחבורת האברכים נתנו לו ביד רחבה. כשסיימו האברכים לקיים בו את פסק הדין, ירד מהשולחן בקור רוח והלך לחפש תחליף לריאה המטוגנת. היה כבר מאוחר, אחרי חצות הלילה, בכל זאת מצא אחד מתושבי ליאזני שהיה ער וקיבל אצלו קערה גדולה של כרוב כבוש. ר' שמואל שב לבית המדרש בריקוד של שמחה והעמיד את קערת הכרוב על השולחן.

חבורת האברכים שרצו לטעום מהריאה המטוגנת, הסתכלו על ר' שמואל מונקעס בעין לא טובה, ובתוך כך נכנס לפתע לבית המדרש הקצב בצעקה וזעקה גדולה: "יהודים! אל תאכלו את הריאה, הריאה טריפה!".

כולם נדהמו מצעקתו של הקצב.

טעות מרה קרתה, הקצב היה בכפר, ואשתו נתנה לאשת השוחט ריאה טריפה במקום הכשרה. כשהקצב חזר מהכפר נודע לו שמביתו של ר' נתן השוחט קנו אצלו ריאה. כשהבין את הטעות המרה, רץ מהר לביתו של ר' נתן השוחט, שם נודע לו שאת הריאה לקחו לבית המדרש של הרבי.

כשזקני החסידים שמעו זאת, קראו לר' שמואל מונקעס ושאלוהו: "מה לך ולמופתים ורוח הקודש?" בראש ובראשונה גזרו שצריכים לקיים בו פסק, ורגע כמימרא, ר' שמואל מונקעס שוכב כבר שוב על השולחן. אלא שאז עמדו מסביבו לא האברכים כי אם זקני החסידים. זקני החסידים הורו לו לרדת מהשולחן ולספר כיצד זה ידע שהריאה טריפה הייתה.

השיב להם ר' שמואל מונקעס: "אני לא ידעתי משום דבר לגבי הריאה. ברם, כשהייתי בפעם הראשונה אצל הרבי [אדמו"ר הזקן] ב'חידות' הסכמתי בלבי שלא לרצות בשום דבר גשמי מעודן. כשהביאו את הריאה רציתי מאד לאכול ממנה, ובראותי שגם הקהל משתוקק לכך - החלטתי שבוודאי יש כאן איזה דבר איסור, כי דבר היתר אין לו כוח מושך כזה. כפי שהרבי אומר: "ורב תבואות בכח שור", כוח המושך של הנפש הבהמית גדול וחזק מכוח המושך של הנפש האלוקית שהיא בחינת אדם", ולכן זרקתי את הריאה למים המלוכלכים".

על ידי יגיעה - כל אחד יכול

זהו חלק קטן בלבד מאותה רשימה ארוכה, בה מדובר על אופני העבודה וההוראות איך ובמה צריכים לעשות את ההכשרה להיות עובד ה'.

העתקתי רק את הסיפור בר' שמואל מונקעס, משום שהוא פירוש חי על מה שרבינו אומר שעבודה היא מלשון עיבוד עורות, בהתכוונו לכך שכשם שעל ידי יגיעה מסודרת מסויימת יכולים לעבד את עור הבהמה הקשה והמלוכלך, ולהפכו לקלף דק לבן ועדין; כך על ידי יגיעה ועבודה גם איש פשוט לחלוטין יכול להיות בעל חוש בעבודת ה'. (ספר השיחות תש"ג עמ' קעה ואילך - מתורגם)

בחנוכה הזה כיבינו את המסכים ונדלקנו על ישראל.

לא כמטאפורה, באמת. יותר מ-7,000 ישראלים - אנשים, נשים וטף - קמו מהספה, השאירו את ה"עוד פרק" לאחר כך, ויצאו לשטח. פסטיבל הטיולים "חנוכה ישראלי" של אשכולות וקק"ל עשה את מה שרק הם יודעים לעשות: לקחת אותנו החוצה. מעל 40 סיורים וטיולים מודרכים, במוקדים בכל רחבי הארץ - מהצפון ועד הדרום - יערות, שבילים, אתרי מורשת, נקודות נסתרות ונופים שאיכשהו אנחנו שוכחים שהם כאן, במרחק נסיעה. עכשיו, נשאר רק להגיד את האמת: אנחנו כבר מחכים לחג הבא...

מלצר, אל תאסוף לי עדיין את המנה הראשונה...

אם כל כך טוב לך כאן, למה לך
ללכת הלאה? • ספר לי מהי תפילה
ואספר לך אם ראית מאורות מימין •
אתה מרגיש גוף כי אתה עצמך גוף, צא
מהקונספציה שלך! • מתוך התועדות
ליל שישי שלפני י"ט כסלו, בנייני
האומה, ירושלים

בצורה רגילה, כך שבכרכות קריאת שמע ושמונה עשרה תוכל
להשקיע יותר...

ענה להם הרשב"ץ: כשאני עומד בהתחלת התפילה ומתבונן
בפסוקים הראשונים הנזכרים שם, מתעמק בפירוש "הודו לה'
קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו" - מה משמעותה של
"הודאה", מהי "קריאה", מה ההבדל בין קריאה להודאה, מהו
"שמו", וכיצד אני פועל "הודיעו בעמים", שהרי 'עמים' אינם
רק כפשוטו דהיינו אומות העולם, אלא גם הנפש הבהמית שלי,
וכיצד עלי להתמודד עמה ולהשפיע עליה לרצות בקרבת ה' -
הרי אם כבר כל כך טוב לי כאן, בקטע זה של התפילה, בשביל
מה אני צריך ללכת הלאה?...

בכך מתבהר פשר המענה שאדמו"ר הזקן השיב לשואלים
אותו: יהודי ההוגה ולומד בתורת החסידות נעשה רעב וצמא
לאלוקות. וכשמתעורר בו צימאון לאלוקות, הוא אינו עורך
חשבונות כדי להמתין למנה העיקרית... וכך גם אנחנו: אם יש
לנו הזדמנות להתחבר לקדושה ולקרבת ה' - מיד נתחבר, ומה
יהיה אחר כך? זה כבר פחות חשוב כרגע. העיקר הוא להרוות
עכשיו את צימאונה של הנשמה.

כידוע, מאז ומתמיד בחצרות חסידים הדגישו מאוד את העיסוק
בעבודת התפילה בכלל, ובתפילת שחרית בפרט. בתפילת שחרית
עצמה היה עיקר המיקוד בהתבוננות בתוכנם הפנימי של פסוקי
דזמרה ואחריהם בכרכות קריאת שמע, ואילו דווקא תפילת
העמידה הייתה בכחינה של אמירת האותיות בלבד.

הדבר הזה הפליא מאוד את המתנגדים, והוא היה חלק מהטענות
ששטחו בזמנו בפני אדמו"ר הזקן. את המענה על כך ביאר
אדמו"ר הזקן במשל מסעודת חתונה. המנה הראשונה היא
פסוקי דזמרה כביכול, ואחריה ישנה המנה העיקרית בכרכות
שמונה עשרה. ובכן, ישנם אנשים המתאפקים מלאכול את
המנה הראשונה כדי להגיע בכרס פנויה למנה העיקרית, וישנם
אחרים שכבר ממלאים את כרסם במנה הראשונה, ואין בהם די
סבלנות להמתין עד בואה של המנה העיקרית...

שאלה דומה שאלו פעם את החסיד הרשב"ץ - רבי שמואל
בצלאל שפטיל. הבחינו בו שהוא מתפלל באריכות ובהתבוננות רק
בחלק הראשון של התפילה, ואילו בחלקים הבאים התפלל בקצרה
יותר. הרשב"ץ התפרנס מעבודתו והיה נדרש להגיע למלאכתו
בזמן, ומשכך מיהר יחסית בחלקים מסוימים מהתפילה. אמרו
לו: מה זה? על פי ההיגיון עליך להתפלל בחלקים הראשונים

מימיהם" לרבותינו הקדושים גדולי הראשונים, אלא הכוונה לאנשים כערכנו שלעיתים קרובות מתייחסים אל התפילה ביחס צונן ומתון כמילוי חובה או בקשת הצרכים גרידא, בגדר תפילה מדרבנן, שהנהגים כך "לא ראו מאורות מימיהם", שהרי נעדר מהם המבט העמוק על חייו הרוחניים של האדם, ועל כך שספינת נשמתו היא כטובעת במים הזידוניים השוטפים את העולם הזה, ומשכך הוא צועק אל ה' ומיחל לקרבנו, שזו היא מצוה מן התורה.

ידוע בפירושו תיבת "מאורות" - כלשון חז"ל "המאור שבה מחזירו למוטב" (ירושלמי חגיגה פ"א ה"ז, ובפירושו קרבן העדה שם) - דהיינו לימוד פנימיות התורה שבדורותינו נתגלתה בתורת החסידות. כי אכן, רק באמצעות לימוד זה מפתח אדם את ההכרה בגודל מעלת נשמתו ובצורך למלא את רצונותיה ותפקידה עלי אדמות, ומשכך התפילה הופכת במצבו זה לצימאון ותשוקה כאדם הנמצא במדבר שממה ומבקש אחר מים חיים.

את היסוד הזה לימדה אותנו תורת החסידות: כל מי שעוסק בה בפנימיות ליבו נעשה רעב וצמא לקרבת ה', ולכן הוא אינו ממתין למנה העיקרית בתפילת העמידה... כבר כשהוא עומד ב"הודו לה' קראו בשמו" הוא נאחז בתיבות אלו ומוצא בהן את שאהבה נפשו, ואם טוב לו כאן - לשם מה עליו לרוץ למקום אחר... בוודאי הוא יגיע לשם בהמשך דרכו, אבל בינתיים אל לו לאבד את תחושת הצימאון והרוויה הממלאים אותו כאן.

לפעמים, כאשר יושבים בהתוועדות חסידית, עלולה להתהוות 'קליפה' יקה בעקבות הסיפורים והדיבורים אודות חסידים וצדיקים מימים עברו. יכולה להתעורר תחושה הטוענת: כל זה היה פעם... אכן, בעבר הרחוק, היו יהודים עובדי ה' באמת וחסידים נאמנים ששפכו נפשם לפני קונם, ואילו היום ה'ביוררים' הם אחרים...

"בתוך עמי אנכי יושבת". אני משמש בשליחות כ'משפיע' בישיבת וקהילת חב"ד בבואנוס איירס, ארגנטינה, ומשכך אני בא במגע תכוף עם תלמידי הישיבה ויהודי המקום, ואם כן ברשותכם אדבר על ההווה.

לאחרונה, כשהגעתי לארץ לקראת י"ט כסלו, נשאלתי על ידי כמה אנשים: איך מחנכים תלמידי ישיבה בארגנטינה לגדול בדרך החסידות, בהיבט שהעיר והמדינה נודעו בהיותם 'סיר הבשר'... והמדינה מצטיינת בענייני עולם הזה בכמה תחומים הרחוקים כמטחוויו קשת מעולמם של בית הכנסת ובית המדרש.

ובכן, בעיניי, המופת הגדול של תורת החסידות הוא דווקא מהזמן ההווה. היום, בשנת ה'תשפ"ו, רואים במוחש בחורים צעירים מסוגים שונים, המגלים את אור החסידות ועומדים במצב רוחני נעלה שללא גוזמה אומר שגם חסידים בדור הקודם היו מתביישים מולם... אינני בוחר במילים גדולות ומפורזות, אלא אני מדבר מתוך המצב כמות שאני רואה כמו עיניי.

לאחרונה ישבתי להתוועדות בארגנטינה עם קבוצה בת כארבעים נערים בגילאי 18-20 - לא מתלמידי הישיבה, אלא צעירים מקומיים המתקרבים ליהדות באחד מפרברי עירנו. הם התחילו רק לא מזמן את דרכם ליהדות ולשמירת מצוות, הם אינם באים מבתי יראי שמים, והללו מכוח עצמם התחילו להניח תפילין וללמוד תורה בקביעות, וכל המתבונן על פניהם רואה מהו כוחה של נשמה, ומה גדול תוקף האור האלוקי המאיר בה. שוחחתי איתם בדברים היוצאים מן הלב, וכעבור שעה, לאחר שניגנו ניגון געועים, נפתחו הלבבות והם שיתפו באלו ניסיונותם עומדים ועל ההתמודדויות הרוחניות שיש להם בסביבתם. ולמרות הכל, הם אסירי תודה ומלאי אושר פנימי על שזכו על ידי תורת החסידות להכיר במעלת

תורת החסידות מרוממת את מעלת התפילה ככלי העיקרי בעבודת ה', וכדרך הסלולה לעורר אהבת ה' על ידי היגיעה בה. כידוע, אדמו"ר הזקן בצעירותו עמד על פרשת דרכים רוחנית והתלבט להיכן ילך - לוויילנה או למזריטש. אלו היו שני המקומות שנודעו באותה תקופה כבתי מדרש ייחודיים לעבודת ה', כל אחד בדרכו. ואז התבטא רבנו: "בוויילנה לומדים כיצד ללמוד, וללמוד אני כבר יודע מעט - באותה שעה הוא כבר נודע בשערים כעילוי הבקי בכל התורה כולה - לעומת זאת, במזריטש לומדים כיצד להתפלל, וזאת עדיין אינני יודע כלל...". יוצא שלמעשה מה שהביא אותו לחצרו של המגיד ממזריטש, ואחר כך להפוך לאחד מגדולי תלמידיו ולדמות מרכזית בשיטת החסידות שהשפיעה על העולם היהודי כולו, הייתה העובדה שהוא חיפש וביקש אחר עבודת התפילה, ללמוד כיצד מתפללים.

כאמור, רבות מהטענות על דרך החסידות היו בנוגע לסוגיית התפילה במסגרת כללות עבודת ה' - מפני מה החסידות מניחה דגש מיוחד על התפילה, בהיבט שמעלת לימוד התורה הרבה יותר גדולה. הרי התורה היא "חיי עולם" והתפילה היא רק "חיי שעה". לימוד התורה הוא מצוה דאורייתא ומצות התפילה היא דרבנן. ואם כן, למה התפילה נמצאת במרכז עולמם של החסידים כאשר הם?

לפני יותר משלושים שנה, לאחר נפילת מסך הברזל ברוסיה, נמצא בארכיונים שם תיק החקירות המקורי של אדמו"ר הזקן מעת מאסרו המפורסם, ובו השאלות שהפנו אליו החוקרים המלומדים והתשובות שהשיב להם אדמו"ר הזקן בלשון הקודש ואחר כך תורגמו להם. אלה פורסמו בכמה מקומות, וניתן לקרוא את הדברים ולהתרשם מן העובדה שאכן רבות מהשאלות עוסקות בהבנת מהותה של דרך החסידות ובפרט עיסוקה המוגבר בעבודת התפילה, כאשר אדמו"ר הזקן מבאר את הדברים בטוב טעם ובאופן שיתיישב גם על מוחם של החוקרים גויי הארץ.

כמו כן, בספר 'אגרות קודש' המכיל מכתבים מאת רבנו לחבריו ותלמידיו אנו מוצאים מכתב יסודי בסוגיה זו, וראה זה פלא: שם אדמו"ר הזקן כותב מפורשות "וגם אלו האומרים תפילה מדרבנן, לא ראו מאורות מימיהם", ביטוי מרעיש שכזה. ונשאלת כמוכן השאלה: מה פירוש "גם אלו האומרים"? והרי זו שיטת ראשונים מגדולי ישראל, ויותר מכך: אדמו"ר הזקן עצמו פוסק בשולחן ערוך שלו שתפילה היא מדרבנן, בדיוק כשיטה זו!

בהזדמנות מסוימת ביאר הרבי זי"ע את הדברים בהסבר נפלא: יש להבחין בין שני סוגים ומצבים בתפילה. התפילה הנאמרת במצב שגרה על בקשת צרכי האדם, היא אכן מדרבנן. לעומתה, ישנה התפילה הנישאת מקרב לב במצב מיוחד, בעת צרה, ותפילה זו היא מדאורייתא. הרי התורה אומרת לנו "וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם, והרעותם כחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלקיכם, ונושעתם מאויביכם". במצב שכזה של עת צרה, זו מצות עשה מדאורייתא להתפלל אל ה' לישועה.

לאור זאת - הסביר הרבי - מובן שאם יהודי אינו עומד להתפלל מיד עם קומו ממיטתו, אלא הוא תחילה קובע עת כהכנה לתפילה ולומד מאמר חסידות ברצינות, שם הוא מעמיק בטעם ירידת הנשמה לעולם הזה, מהי המטרה בכך ומה הנפש האלוקית רוצה וצריכה להשיג בהיותה כאן, אזי מתעורר בנשמה שבקרבו צימאון גדול להקב"ה, לשוב אל "בית אביה כנעוריה", מאחר שהוא מתבונן בגודל הריחוק שלו מאלוקות ועד כמה הנפש הבהמית עוטפת אותו מכל צד עד שהוא בבחינת "ארץ ציה ועייף בלי מים" - וממילא הוא מרגיש שהוא באמת שרוי בעת צרה ובגלות איזומה... וממילא התפילה נהפכת ממצוה דרבנן לחובה דאורייתא, כדי שיפנה אל ה' להושיעו ממצבו זה ולקרבו אליו יתברך.

עכשיו מובן שאין הכוונה של רבנו הזקן באמירה "לא ראו מאורות

שירים אָאָרָג הרב יהושע אודרברג

אל מי מדבר יהודה?
מהי התוכחה היעילה?
מה גרם ליהודה על פי המדרש
לצאת מגדרו?
ומה יש לסיפור האחים להיות לנו
למצפן?

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה

אותו המפגש
אשר החל ב'ויגש'
מְעוֹרָר אֶת הָאָח יְהוּדָה
לְהַפִּיר בְּכָל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה

מתוך גְרוֹנוֹ
עולים בְּדַבְרֵי
כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר בְּלִבּוֹ
מֵה שְׁגָרָם לְשֵׁנֵי אָחִיו

"אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי"
וְמָה אֵמַר לוֹ
כְּמוֹכִיךָ אֶת עֲצָמוֹ
מִן הַצֵּד נִרְאָה
וּמִסֵּפֶר שְׂאֵלָתוֹ

"אָנִי יוֹסֵף"
הַנִּשְׁמָע בֵּין הָאָחִים
חוֹדֵר אֶל תּוֹכְכִי
זֶה שְׂאֵת הַנֶּעַר עָרַב
וְלֹא הָיָה כֵּן
כְּלִפִּי לְבוֹשׁ כְּחַנְתַּת הַפְּסִים

ואולי
ה'ויגש אליו'
זוהי ממש הפניה לעצמו
דברי כליותיו

וחיצוניים רואים עולם מסוג אחד. לעתים גם אנחנו, בני התורה, מודדים את הסביבה, את הזולת ואפילו את עצמנו, באמצעים אלו, כך שאיננו קולטים מה מתרחש לנו עינינו באמת. אתה כשלעצמך בטוח שהיהודי העומד לפניך הוא רחוק מכל רחוק ואין מה לדבר עימו בשפה של חסידות, אבל בשעה שאתה מאמין בוטח בדברים שאדמו"ר הזקן מלמד אותנו בתניא על כך שכל נשמה היא "חלק אלוהי ממעל ממש" - אתה מרכיב משקפיים חדשים על הזולת, ועל עצמך, ורואה את הדברים באור אחר.

גם כיום הזה ובמציאות חיינו אנו, כל יהודי הוא כלי לגילוי אלוקות, כי אנחנו שואבים כבר מהאור של זמן הגאולה, כאשר האלוקות תתגלה כנוכחת לעיני כל. אלא מה? כל עוד אנחנו שרויים בעצמנו בחיצוניות הדברים אזי בעיני הבשר שלנו אנחנו רואים חיצוניות ובשר בלבד, כלשון הפתגם החסידי "גוף ממשש גוף". אבל אם חיים ומביטים על דברים בצורה מרוממת יותר - אראז מתברר שמה שחשבנו הוא הפוך מהמצב כפי שהוא לאשורו, והרחוק נעשה קרוב. צריך לצאת מה'קונספציה' שבנינו לעצמנו ביחס אלינו ולאחרים, ולהיפתח לאמת הגדולה יותר שלרוב היא הפוכה ממה שחשבנו על הכל.

ההבנה הזו שעבודת ה' שרירה וקיימת היום לא פחות מאשר פעם, היא המפתח של הכל. ובאמת, אחד היסודות שאדמו"ר הזקן מלמד אותנו הוא שצריך להתמקדות של האדם בעבודתו היא במצב ההווה. אפשר לומר בזירות שזהו מסר הנשור בכל התניא. כך למשל, רבנו מביא בשם הבעש"ט את פירושו לפסוק "לעולם ה' דברך נצב בשמים", שמשמעותו שהקב"ה מהווה את השמים והארץ וכל צבאם בכל רגע מחדש. תורה זו

של הבעש"ט הפכה בידי רבנו ליסוד החסידות, בהיותה מעניקה משמעות פנימית ואמיתית לחיים בזמן ההווה. אדם קם בבוקר ואומר לעצמו: הרי הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ומשכך מה שהיה - היה. היום אני מתחיל הכל מחדש.

נשמתם, דבר הנותן בהם כוח לעמוד מול כל התנגדות מבית ומחוץ.

היצר הרע אומר: כן, פעם היו נשמות גדולות, אבל היום אי אפשר כבר להיות עובדי ה' באמת... אבל הרבי ז"ע התבטא ואמר שדווקא בזמננו אור החסידות חודר לכל מקום, ובדור העומד לקראת ביאת הגאולה נטוע בנשמות כוח מיוחד במינו. כך, הצעירים הללו איתם התועדתי החליטו לנסוע כקבוצה שלמה ללמוד תורה בישיבה לבעלי תשובה בארץ, כשהם מקדישים לטובת העניין את חופשת הקיץ מלימודי החול שלהם בארגנטינה... האם אנו יכולים לשער מהי נשמה? הם בקושי התחילו לקיים מצוות, הוריהם אינם עושים להם חיים קלים, והצעירים הללו מוותרים על החופשה שכה ציפו לה ועומדים לנסוע לישיבה רחוקה ללמוד תורת ה'... מה זה אומר עליהם? מהיכן התלקחה בהם אש הנשמה? והתשובה: הם התחילו ללמוד מתורת החסידות, המאור שבתורה, והנשמה שבהם שהייתה טמונה כבתוך אבן הנתונה במים עמוקים - יצאה אל האור והניצוצות שבה התחילו להבויק מזהרם.

במסגרת תפקידי אני לומד תניא עם קבוצות שונות, בהם יהודים העושים את צעדיהם הראשונים ביהדות. לפעמים גם אני שואל את עצמי: איך ספר כל כך עמוק הנושא תכנים כל כך פנימיים ידבר אליהם? אבל העובדה היא שאחרי הלימוד חיייהם משתנים. רואים במוחש שעל האלוקות השוכנת בכל נשמה של יהודי אין שום מעצור ומגבלה.

באמת, כאשר אנחנו בוחנים את העולם במדדים שטחיים

כשחובות והלוואות הן הזדמנות לצמיחה זוגית

כיצד להפוך תחושות ריק ופחד כלכלי להזדמנות לצמיחה משותפת בזוגיות

מנסה לאחוז את מצמצמת את הזרימה. תאפשרי לעצמך להרגיש את הפחד, הכאב והריק הזה ללא הדחקה או ניסיון לפתור אותו. עצם ההסכמה להרגיש – מייצרת פתיחה טבעית לשפע.

דוד, התנועה הראויה בשבילך היא חיבור לרצון הפנימי שלך להנהיג, להעניק ולהשפיע. לא מתוך צורך לרצות אותה אלא מתוך יוזמה ובחירה. השאלה שאתה צריך לשאול את עצמך היא לא איך לגרום לה לבחור בי או להיות מרוצה ממני, אלא מה אני רוצה לגרום לה להרגיש? דמייני שיש לך יכולות בלתי מוגבלות של שפע, מה היית רוצה שמיכל תרגיש? הרצון הזה הוא המצפן שלך כמשפיע."

"הייתי רוצה שהיא תרגיש ביטחון, פריחה, חופש..." דוד מלמל.

"בדיוק, מתוך הרצון השורשי הזה, בחר פעולה אחת קטנה שמבטאת אותו. הבחירה, היא הכלי שמניע שינוי ומייצרת תחושת הנהגה. כשמיכל מזהה אצלך רצון יוזם ויציב אז היא נרגעת. לא כי כל הבעיות נפתרו, אלא כי הכמיהה שלה קיבלה מענה והיא יכולה לחזור למקום של קבלה ולא דאגה."

"אבל איך אני אוכל לשחרר את המקום הזה? אני פוחדת שהשפע לא יגיע אליי אם לא אעשה משהו בנידון", אמרה מיכל בחשש.

"את נבחרת להיות כלי שמקבל שפע ולא מייצר אותו, והחסר הזה מזכיר לך את תפקידך כמקום שמקבל, לא כמנהלת בכוח. הפתיחות הזו להרגיש את החסר מאפשרת זרימה."

"זה מרגיש משחרר, שאני לא צריכה להיאבק יותר", אמרה מיכל.

"ואני מרגיש שאני יכול להיות שם בשבילה מתוך רצון אמיתי ולא פחד" הוסיף דוד.

"כשאתם פועלים כך, הזוגיות הופכת למקום של שפע משותף."

זו הזוגיות האמיתית: לא מאבק אלא ריקוד של קבלה והענקיה."

כל הפרטים שונו למטן שמירת הפרטיות

להסתכל על זה קצת אחרת ופחות ממקום של לחץ, למרות שחמת על עליה ואכן היא מלאה בהתחייבויות של הגבר לאישה. בכתובה רשום שהגבר צריך לדאוג ל'שארה', אתם יודעים למה הכוונה?" שאלתי.

"כן, שהגבר צריך לפרנס ולכלכל את אשתו", ענה דוד.

"ממש מעצבן אותי התלות הזו. אני מרגישה כל כך חלשה ותלותית", הגיבה מיכל בהתנגדות.

"זה לא חולשה או תלות, אלא ביטוי של החלק הטבעי במבנה הנשי שלך, כמיהה להתמלא ולהרגיש מוגנת. זו לא ביקורת על דוד אלא ביטוי צורך עמוק.

דוד, כשאתה שומע את זה, אתה צריך להבין שזו לא התקפה אישית עליך אלא איתות שהאנרגיה הגברית שלך לא מבטאת כלפי מיכל באופן שמשרה עליה ביטחון.

האישה היא מהות נבחרת ולא בוחרת, ולכן היא צריכה להרגיש שהיא נבחרת ויש מקור יציב שמעניק לה את השפע."

"אבל מה אני אמורה לעשות עם החוסר הזה? אני כל הזמן מנסה לתקן, להנדס ולשלוט בכל ההוצאות האלה, וזה עוד יותר מכניס אותי לפחדים ולחצים."

"החוסר הגשמי הזה הוא תהליך טבעי של התרוקנות שמאפשר התרחבות לקבלת שפע גדול יותר. אל תראי את זה כפגם שצריך לפתור כל הזמן בכוח, התנועה הזו לא נכונה עבורך ועבור המערכת הזוגית. אנחנו נלמד יחד איך לעבור מתנועה של שליטה, בעלות, חיסכון כפייתי, לתנועה של קבלה. הטבע הנשי מיועד לקבל ולא להיאחז. כשאת

מיכל התיישבה ראשונה, ידיה קפוצות על התיק, ודוד יושב לצידה, נראה שלא מבין מה הוא בכלל עושה כאן.

"אני כבר לא יודעת איך להגיד את זה בלי להישמע קטנונית ומתלוננת, אבל אני כל הזמן מרגישה חוסר. מרגישה שהוא לא עושה מספיק להביא כסף הביתה, כאילו זה בכלל לא חשוב לו!" פתחה מיכל את השיחה.

"ואיך זה גורם לך להרגיש?" שאלתי.

"חוסר ביטחון, חוסר יציבות, כאילו אין פה קרקע שאפשר לבנות עליה את הבית שלנו", ענתה.

"אני מרגיש שאני כל הזמן צריך להוכיח את עצמי כגבר, ולעמוד כל הזמן דרוך עם צבא מגן מפני כל הביקורות הנוקבות האלה שלה."

"מדהים איך שניכם מדברים על כאב משותף שמגיע מכיוונים שונים. מיכל, את מדברת על חוסר גשמי שמרגיש כמו ריק פנימי. דוד, אתה מרגיש לחץ להיות זה שממלא את הריק הזה."

"אני מרגישה שכל הקשר הזה גרוע, שמהו פשוט לא עובד ופגום כאן", הגיבה מיכל.

"בזוגיות כל החסרים האלה הם לא פגמים אלא הזדמנות להתרחבות משותפת. מיכל, החוסר הזה הוא פחד מהעתיד? תחושת צמצום? מה עובר לך בגוף? איך זה מרגיש כשאת פוגשת את המקום הזה?" פניתי למיכל.

"כמו חור ענק בבטן. אני רואה את כל החשבונות, ההוצאות, החובות, ההלוואות... אני נטרפת ונלחצת מזה. אני מרגישה שאני חייבת לתכנן, לחסוך, לעשות משהו... אחרת הכול יתפרק."

"דוד, איך אתה מגיב כשהיא מביעה את המצוקה הזו שלה? האם זה נשמע לך כמו ביקורת עליך או כמו קריאה לעזרה?" שאלתי.

"זה מרגיש שהיא לא סומכת עליי, כאילו אני לא מספיק חזק ומסוגל להחזיק את הבית הזה. אני רוצה לתת לה ולעשות הכול למען הבית הזה, אבל אני מרגיש שאני כל הזמן צריך לפעול מתוך לחץ ולא מתוך רצון אמיתי."

"בואו נתבונן רגע בכתובה וננסה

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

מה עושים אם אני מרגיש שמצווה כלשהי מרחיקה אותי מה' ומעצמי?

המילה "מרגיש" מייחסת לתחושות פנימיות שלנו רמת ודאות גבוהה מן האמת. אם נתבונן על חיינו ונבחן האם כל הרגשות שהרגשנו קלעו תמיד לעניינים עמוקים, ניאלץ כנראה להודות בפה מלא שהאמת רחוקה מכך. ובוודאי כשאנו מדברים על עומקים שהם שורשי כל החיים - שהרי התורה והמצוות מגיעות מן המקור האלוקי עוד קודם שנברא העולם. העולם נברא על פי תבנית רצון ה' יתברך שבתורה, והרגשות שלנו ודאי לא יכולים לעמוד על עומקים נשגבים שכאלה. ולכן אמרנו לפני הר סיני "נעשה ונשמע" - הקדמנו את ההתמסרות לרצון ה' לפני שנשמע ונוכל לקבל את זה בשכלנו ובהרגשתנו. וככל שנמשיך בדרך זו, כך נוכה שהמצוות יתגלו לנו באורן האמיתי.

איך להפסיק להתעסק כל כך עם החומריות - קניית בגדים, רדיפה אחרי כבוד?...

רבותינו לימדו שהנפשות בדורנו מתאימות הרבה יותר לפעולות חיוביות מאשר לדרכים שליליות. המשפט שממצה את העניין הוא "מעט אור דוחה הרבה מן החושך". אין הכוונה לבטל את המאבק כנגד פיתויים לחלוטין, אלא להסיט את הריכוז למקומות החיוביים. ככל שאדם טועם יותר את העונג של מצווה שמדבקת אותנו לה' יתברך, את העדן המופלא של התורה הקדושה שניתנה לנו בגלל אהבתו של הקב"ה אלינו, ואת הפלא של אור המידות הטובות שאדם קונה לו בהליכה בדרכי ה', כך ממילא מתמעט החושך. המינון תלוי בכל נשמה פרטית, ולעיתים נכון להתייעץ עם מדריכים מנוסים. אבל ככלל בדורנו, ריבוי האור הוא הדרך העיקרית בכל אתגר.

לפעמים הדרשה שאני נותן בבית הכנסת מתפזרת ואנשים מדברים ביניהם. מה כדאי לעשות?

איני מכיר את האופן שבו אתה דורש, אבל יש אנשים המתמחים ברטוריקה ויתכן שכדאי לך להתייעץ איתם. בנוסף, כבר נודע שדברי אגדה עם משלים וסיפורים מושכים את הלב, וגם קושיות שמאתגרות את האינטלקט יכולות לגרום למתח בריא שמוחיר את הקהל בציפייה לתירוץ ותשובה. ולעיתים צריכים לדעת לקצר - כשהקהל יודע מראש שהדברים יהיו חדים ומעניינים, מלאי מסר ומוגבלים בזמן, הם מקשיבים ביתר תשומת לב.

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה > karovel.co.il • לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com • לפרסום: 052-4061065

ימים פתוחים

במזלג מעיינות

ההזדמנות שלך להשתתף בלימוד, להכיר את הצוות ולהרגיש את האווירה.

בין המרצים: שולי אביטבול, תהילה קץ, מנוחה רחל שפירא, הרב אמחיה אבן ישראל, הרב אייל ורד, הרב יואל בייטש

יום שני א שבת

בוקר של הלל.
תפילת הלל מוזיקלית
ולימוד חסידות

ימי שני ב 19:00

ט' טבת	ט"ז טבת	כ"ג טבת
--------	---------	---------

בואי להכיר!

מדרשת מעיינות יפו 51 ירושלים | 054-9210131

סקרי נאן לפרטים
והרשמה ליום פתוח.

